"Vă scriu vouă, tinerilor, căci sunteţi tari şi cuvântul lui Dumnezeu rămâne întru voi şi aţi biruit pe cel viclean."
(I Ioan 2,14)

Buciumul

Curierul Partidului Pentru Patrie

Anul VII
Nr. 80-81
nov.-dec. 2002
16 pagini,
5000 lei

MESAJ CĂTRE CETĂŢENII ROMÂNIEI

Iubiţi cetăţeni,

Sperăm că fiecare dintre cei ce citesc rândurile noastre vor pricepe de unde venim şi pe ce drum vom merge şi unde dorim să ajungem.

Sperăm că fiecare dintre d-voastră a înţeles că în viitorul apropiat trebuie să alegem pe cei cărora le vom încredinţa viitorul nostru şi al copiilor noştri, bunăstarea fiecăruia şi, mai ales, soarta României.

Mai sperăm că v-aţi dat seama, în anii care au trecut de la începutul ieşirii din coşmarul comunist, că nici unul dintre aleşii noştri nu au reuşit să îndeplinească speranţele alegătorilor, în numele căror speranţe noi le-am dat votul.

Dezamăgirea este cu atât mai mare încât mai mult de jumătate dintre cei cu drept de vot nu ştiu cui să-şi dea votul şi, mai grav, nici nu vor să se mai ducă la urne. - Cauza? Absenţa de la conducere a acelei elite caracterizată prin: curăţenie sufletească, capacitate de muncă şi de creaţie, vitejie, viaţă proprie aspră dedicată exclusiv binelui Patriei şi cetăţenilor săi şi războire permanentă cu greutăţile ivite în calea Neamului.

Ceea ce simţim cu toţii sunt relele reale care bântuie Ţara şi pentru a căror înlăturare, ne spune Eminescu, nu se cere dialectică şi oratorie ci MUNCĂ, ECHITATE ŞI ADEVĂR.

Unde minciuna domneşte, unde necinstea şi aşa-zisa corupţie care sfârşeşte totdeauna cu jaf din avutul obştesc şi unde toate acestea DOMNESC, nu poate fi vorba de MUNCĂ CREATOARE şi rezultatul general este SĂRĂCIA, RUŞINEA în faţa lumii şi batjocură la adresa celor SFINTE.

Nu este om să aibă ochi şi să nu vadă că ţara aceasta bogată a ajuns o RUINĂ. Şi pe deasupra acestor ruine întinse cât ţine pământul românesc, o ceată de mişei, o ceată de tâlhari fără ruşine şi-au ridicat palate, şi-au creat salarii de sute de milioane lunar spre suferinţa şi pălmuirea întregului popor. Nu se poate imagina un tablou mai dureros şi obraznic.

De aceea, dat fiind că VOTUL rămâne singura noastră posibilitate de ane face auziţi şi ascultaţi şi dat fiind că numai prin prezenţa noastră la urne şi o chibzuită alegere am putea impune prezenţa unor oameni destoinici şi cinstiţi la **conducerea Ţării**, avem datoria să ne prezentăm la viitoarele alegeri. Astfel să putem elimina prin votul nostru pe toţi cei care, în anii de după 1990 şi-au dovedit **nepriceperea, necinstea, imoralitatea**, sau toate la un loc, indiferent de partidele politice din care fac parte sau prin care s-au plimbat.

Prezentul mesaj este şi o chemare la UNITATE pentru toţi cetăţenii cinstiţi ai ROMÂNIEI. Puteţi să vă adresaţi cu orice fel de sugestii sau întrebări către Biroul Politic al partidului nostru prin corespondenţă: **pentru Partidul Pentru Patrie, strada Veseliei, nr. 21, sector 5, Bucureşti, sau la filialele judeţene.** Cu cât voturile voastre vor fi mai numeroase, cu atât bucuria strămoşilor noştri şi a copiilor noştri va fi mai mare. Dar să nu uităm că elementul decisiv al victoriei oamenilor cinstiţi în România- şi de oriunde- este Credinţa lucrativă, este Unitatea noastră şi chemarea spre rugăciune permanentă către Bunul Dumnezeu să ne ajute la fiecare pas al nostru spre împlinirea voii.

Aşa să ne ajute Dumnezeu:

Credinţă, Unitate, Acţiune!

PARTIDUL "PENTRU PATRIE"

"Să lăsăm clişeul "suveranităţii poporului" şi să nu ne luăm decât după suveranitatea patirei. Din mormintele ţaprii răsună mai multe voturi decât din localurile noastre electorale."
(Aurel C. POPOVICI)

Mihai MAZILU

"Nici o brazdă !"

Discuţiile pe marginea revizuirii actualei Constituţii au generat deja propuneri şi intervenţii care ne vor ocupa un timp paginile ziarelor şi ecranele televizoarelor.

Bineînţeles că am avut şi noi de făcut unele propuneri în acest sens.

Cu siguranţă însă una din ele va stârni, cel puţin din partea unor anumite forţe politice, atitudini declanşatoare de polemici. Pe care însă, încă de pe acum le refuzăm.

Pentru că nu poţi angaja polemici cu cineva, indiferent cu cine, pe marginea unor chestiuni sau bunuri care nu îţi aparţin ţie, ci neamului, ţării şi în ultimă instanţă generaţiilor viitoare. Mai exact copiilor şi nepoţilor tăi.

Aşa le vorbea Ştefan cel Mare şi Sfânt – pe care eu cred că nimeni nu cutează (încă) să-l catalogheze ca "fundamentalist" sau "xenofob": "Moldova nu e a noastră, nici a urmaşilor noştri, ci a urmaşilor urmaşilor noştri". "De-aşa vremi se-nvredniciră cronicarii şi rapsozii...", vorba poetului "extremist".

Definiţia naţiunii (una din ele) spune că aceasta este caracterizată de un fond genetic şi cultural comun, cât şi de un teritoriu care îi serveşte ca suport fizic. Şi totodată izvor al resurselor de viaţă. În particular, în cazul statelor naţionale, acest teritoriu se identifică cu teritoriul de stat. Considerat, conform normelor internaţionale, suveran şi inviolabil.

O altă definiţie, ceva mai "metafizică", spune că naţiunea e alcătuită din totalitatea celor în viaţă ("colectivitatea naţională"), împreună cu toţi strămoşii morţi şi toţi cei care se vor naşte până la sfârşit.

Deci pământul, teritoriul, adică suportul fizic şi izvorul resurselor de trai aparţine şi urmaşilor noştri, nu doar nouă. Iar responsabilitatea noastră este uriaşă. Pentru că de felul cum

(continuare în pag. 2)

În acest număr:

"Nici o brazdă !" (continuare din pag. 1)

noi ştim să-l gospodărim şi să-l păstrăm depinde cum vor trăi nepoţii şi strănepoţii noştri.

Cum poate fi privit un tată leneş care-şi vinde casa pe băutură sau mâncare? Copiii rămânând după moartea lui pe drumuri, cerşind sau slugi la cheremul stăpânilor. Un astfel de părinte merită oprobiul întregii societăţi. Cum vom fi noi judecaţi dacă nepoţii noştri vor trăi şi munci pe pământul unor arabi sau belgieni?

Pământul strămoşesc şi dreptul de proprietate al generaţiilor viitoare asupra lui nu pot forma obiecte de troc. Nici măcar în capitalism. Pentru că există lucruri pentru care se negociază şi altele pentru care nu. Nu este normal să-ţi lepezi credinţa părinţilor tăi, indiferent de mobilul material. Tot aşa este şi cu pământul. Suntem creştini şi credem că morţii vor învia din locurile lor de îngropăciune. De aceea cinstim mormintele răposaţilor noştri din cimitire. Dar dincolo de părinţi, buni, străbuni, mormintele tuturor înaintaşilor din veac nu le mai cunoaştem. Unii din ei, căzuţi în războaie sau închisori, nici nu au avut parte de mormânt creştinesc. Locurile lor de îngropăciune le ştie numai Dumnezeu şi pământul căruia i s-au dat. Pentru ce au murit veacuri la rând cei care au luptat cu invadatorii turci, tătari, nemţi, ruşi sau unguri? Pentru ca urmaşii lor, noi adică, să trăiască în ţara lor, pe pământul lor. Ca să fim stăpâni în ţara noastră.

Cum ar putea fi vândut la străini, din întâmplare, pământul cu oasele lui Vlad Ţepeş, Horia sau Tudor Vladimirescu? Dar pământul cu rămăşiţele pământeşti ale lui Iuliu Maniu, Corneliu Zelea Codreanu sau George Brătianu?

Nimic mai fals! În spatele acestei minciuni se ascund interese necurate, iar farseorii mizează pe ignoranţa noastră! Renunţarea la propriile concepţii şi tradiţii, cu adoptarea gratuită a altora, străine, NU este o condiţie sine qua non pentru integrarea în structurile Europei occidentale. După cum refuzul acestora NU reprezintă un impediment in acest sens.

În Grecia, spre exemplu, încercarea de a legaliza căsătoriile între homosexuali, ca în Belgia, s-ar lovi de protestele virulente ale grecilor ortodocşi. Şi ambele state sunt membre ale U.E., fără nici un fel de probleme.

Motivele pentru care nu suntem noi primiţi în U.E. sunt corupţia, duplicitatea guvernanţilor, mizeria, lenea, şi hoţia. Împotriva acestora trebuie să luptăm. Pe acestea trebuie să le eradicăm.

Alţii doresc vânzarea pământurilor pentru că "vor trăi mai bine" cu dolarii primiţi. Dar pentru cât timp? Fără muncă şi bună rânduială, şi aceştia se vor irosi şi vom ajunge tot la sapă de lemn. Atunci ce vom mai vinde? Poate sufletul...

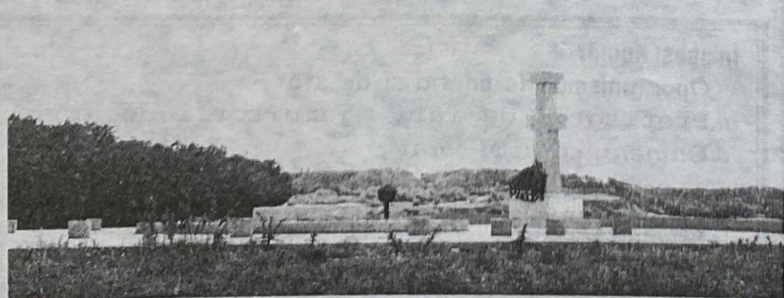
Nu e normal să încurajăm mentalitatea unor tineri de bani gata, care nu muncesc dar vând bunurile făcute de părinţi cu trudă şi renunţări. Pentru că, de!, plăcerile costă. Iar barurile şi "fast-food"-urile sunt pline.

Nu concepem deci ca moştenirea copiilor noştri să fie vândută pentru pântecele nostru de azi. Nici ca urmaşii noştri să fie slugi în ţara lor şi să ne blesteme.

Ci vrem să renaştem în acest neam virtuţile ostăşeşti ale bătrânilor, adormite de dulceaţa plăcerilor "societăţii de consum". Să cultivăm munca, cinstea, ordinea şi traiul sever, în contra lenii, hoţiei, luxului şi indecenţei.

Şi ne vom opune acestei prevederi prin toate mijloacele pe care legile ţării ni le oferă. Iar dacă nu vom izbuti, măcar în faţa Istoriei şi a copiilor noştri nu vom rămâne ca nişte ticăloşi, asemenea politicienilor care astăzi se înghesuie să vândă.

Respingem deci deviza **"for sale"**. Şi murim, dacă va fi nevoie, ţinând deviza de la Mărăşeşti, Tighina sau Carei: **"Nici o brazdă!"**

"Partidul Pentru Patrie"
str. Veseliei nr. 21
nr. 119 din 29.10.2002

Către comisia de revizuire a Constituţiei din Camera Deputaţilor

Propuneri de modificare a Constituţiei României

În legătură cu Constituţia României care a fost adoptată în şedinţa Adunării Constituante din 21 noiembrie 1991 şi care a intrat în vigoare în urma referendumului naţional din 8 dec. 1991, Partidul "Pentru Patrie" propune următoarele modificări şi completări de text:

1. Titlul II, Capitolul II art.37 propunem să fie completat cu un alineat nou (5) astfel:

(5) "Persoanele aparţinând minorităţilor naţionale se pot asocia în organizaţii participante la alegeri, dar în aceleaşi condiţii şi cu aceleaşi drepturi ca toţi cetăţenii României."

2. Titlul II, Capitolul II art.41, alin.2 să aibă următorul conţinut:

(2) "Proprietatea privată este garantată în mod egal de lege. Cetăţenii străini şi apatrizi NU pot dobândi drept de proprietate asupra terenurilor."

3. Corelat cu articolul de mai sus, în Titlul IV, art.135 alin. 1 să aibă următoarea redactare:

(1) "Statul garantează proprietatea."

4. Titlul II, Capitolul IV, Avocatul Poporului, art. 56, propunem să fie completat cu un alineat nou (3):

(3) "Avocatul Poporului poate interveni, din oficiu sau la cererea persoanelor lezate de drepturile şi libertăţile lor, în faţa instanţelor naţionale şi internaţionale, în sprijinul intereselor acestora."

5. Titlul III, Cap. I, Parlamentul, Secţiunea 1, Organizare şi funcţionare, art.59, al.3, considerăm că trebuie să aibă următorul conţinut:

(3) "Numărul deputaţilor şi al senatorilor se stabileşte prin legea electorală, în raport cu populaţia ţării, dar nu mai puţin de 2 (doi) pentru fiecare circumscripţie."

6. Titlul III Capitolul I secţiunea 2 art. 69 al. 1, privind imunitatea parlamentară, să fie modificat astfel:

(1) "Deputatul sau senatorul poate fi reţinut, arestat, percheziţionat sau trimis în judecată ca orice cetăţean, dacă a săvârşit o încălcare a legii ce nu are legături cu activitatea sa parlamentară."

7. Aliniatul 2 dinacelaşi articol va preciza:

(2) "În caz de infracţiuni flagrante, deputatul sau senatorul poate fi reţinut cel mult 30 de zile şi supus percheziţiei."

8. Titlul III, Cap. IV, Raporturile Parlamentului cu Guvernul, art.114, al.4, trebuie eliminat spre a nu se mai face abuzuri.

Partidul "Pentru Patrie"
Preşedinte
Dr. ing. Constantin IULIAN

Ciprian ZAMFIR

Căciulirea - boală naţională a românilor

În sfârşit, MIRACOLUL s-a produs! Am fost invitaţi să aderăm la N.A.T.O., o invitaţie oportună şi binevenită pentru România, dacă stăm totuşi să analizăm lucrurile la rece.

Simţind în ceafă tot timpul mirosul de vodcă rusească, românii aveau nevoie de un "frate mai mare" care să îi ajute, să le poarte de grijă. Istoria a demonstrat că "vecinul de la soare răsare" nu este prea înţelegător şi are tendinţe expansioniste nejustificate decât de propria-i lăcomie. Acum nu se mai poate vorbi de expansiune teritorială şi administrativă, ci economica si politica. Am cerut cu disperare atenţia occidentului. Am primit atenţia pe care o ceream de atâta timp, după multe eforturi din partea politicienilor. Dacă am fi avut până acum nişte conducători cu adevărat vizionari, nu am fi ajuns la 13 de tranziţie. Atunci, însă, când te împarţi între interesele personale şi obligaţia faţă de electorat, tot ce înseamnă interes general este lăsat la sfârşit spre rezolvare.

În sfârşit Statele Unite au spus "da"-ul necesar pentru ca românii să revină la "civilizaţia occidentală". Un "da" scăpat în "noile condiţii" în care "terorismul" internaţional a devenit un flagel şi în condiţiile în care România a trimis carne de tun în Afganistan şi nu numai, fără a-i cere nimeni acest lucru.

Cum au primit românii "năucitoarea" veste?!

Mai-marii zilei au făcut pregătirile din timp, fiind convinşi că atitudinea de servilă adoptată până acum în politica externă, va da în cele din urmă roadele mult aşteptate. Şi aşa a fost.

La Iaşi, capitala culturii româneşti, liderul de necontestat, respectiv primarul oraşului, a considerat necesar să spele străzile cu aroma de conifere şi să organizeze spectacole cu ocazia "invitării" României la "marea aderare". Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în capitală. Este de înţeles iniţiativa de a curăţa străzile oraşului, cu toate că luarea unei astfel de măsuri nu trebuie să aştepte evenimente cu impact internaţional.

Până la urmă, este vorba de o aderare efectivă sau de o invitaţie la aderare?!

"Hârtiile" oficiale spun că este doar o invitaţie şi că România mai are "multe de făcut" până să adere efectiv la organismul menţionat mai sus. În preajma unor alegeri anticipate, însă, această "invitaţie" capătă dimensiuni apocaliptice pentru cei din opoziţie, de unde şi discuţia apărută ulterior evenimentului, discuţie legată de "meritele" invitării României şi cui revin acestea. Preşedintele României, pentru a scoate politicienii de doi lei grămada ai României din ruşinea în care se afundau, a "împărţit" meritele şi la stânga şi la dreapta. Năstase et. co, însă, se vor folosi cu siguranţă de acest atu, într-o eventuală confruntare cu opoziţia actuală.

Revenind la primirea veştii de către români, privitor la invitarea României de a adera la NATO, autorităţile au demonstrat încă o dată, dacă mai era nevoie, că sunt incapabile a se comporta demn, ca membri ai unei clase politice reale, iar românii au fost suficient de naivi să creadă că de acum problemele lor vor fi rezolvate de NATO, că doar NATO este o societate filantropică ce ajută pe cei ce nu sunt capabili să se conducă singuri.

Nu spun că vestea invitării României de a adera la NATO nu trebuie să ne bucure, dar felul în care ne manifestăm pune cel puţin pe gânduri pe oficialii NATO. Poate că am fost învăţaţi să ne "descurcăm" şi asta am şi făcut acum. Adevărata luptă pentru România de-abia acum începe, iar românii vor ajunge să simtă "integrarea" în NATO atât de tare încât cu greu îşi vor înţelege delirul de acum.

Trebuie sa fim realişti, pragmatici şi să ne păstrăm calmul. NATO are nevoie de România datorită poziţiei geo-strategice. Aşadar, invitaţia nu este o pomană, iar vizita preşedintelui american la Bucureşti nu este o mană cerească.

Românii încă nu au învăţat că în politică nu există sentimente şi nu se operează cu aşa ceva. În politică există doar INTERES. Şi noi, românii, când vrem în NATO, vrem pentru că acesta este interesul nostru ca stat, iar nu pentru că îi adorăm pe americani, germani, francezi sau alte naţii care sunt deja acolo.

Puteam foarte bine primi vestea invitaţiei de aderare a României cât se poate de demn şi matur, fără spectacole de muzică populară.

Una este să organizezi un spectacol de muzică populară pentru că îţi vine în vizită preşedintele unui stat străin şi doreşti să promovezi tradiţiile de veacuri ale poporului român, iar alta este atunci când nu-ştiu-ce for internaţional invită România să facă ceva, ceva ce ar fi trebuit să facă fără a fi împinsă de la spate.

Ne comportăm copilăreşte, dar cel mai grav este că persistăm în această atitudine de 13 ani încoace, iar dezvoltarea unui stat ca România nu se face cu spectacole şi arome de conifere, ci cu muncă.

Deci, românii trebuie să îşi suflece mânecile de la hainele de sărbătoare şi să se apuce de muncă. Altfel, toate eforturile occidentalilor vor fi sortite eşecului, pentru că oricât de mult ar avea nevoie NATO de noi, nimeni nu îşi ia în grijă o ţară moartă din punct de vedere economic. Asta nu se mai numeşte "aliat de nădejde", "de facto" sau cum doriţi dvs. , ci se numeşte o povară.

Aşadar, români, la TREABĂ!

Mihai S. DERDENA

SECURISTA DEMOCRATĂ

La data de 28 ianuarie 1990 nu eram încă înscris în nici o formaţiune politică, nici măcar în Asociaţia Foştilor Deţinuţi Politici. Însă această independenţă nu m-a împiedicat să-mi însuşească numaidecât punctul de vedere conform căruia este absolut necesar, întru asanarea societăţii româneşti, ca F.S.N.-ul să fie combătut şi respins de pe orice poziţie anticomunistă, deoarece el nu reprezintă altceva decât un neo-comunism mai mult sau mai puţin deghizat. Credincios până la capăt acestei idei generoase şi, indiscutabil, izbăvitoare, am decis să particip la manifestaţia paşnică din ziua de duminică 28 ianuarie 1990, pusă la cale de cele trei mari partide reînfiinţate după decembrie 1989.

Împreună cu un fost coleg de la "Sorbona" din Gherla, am purtat, între orele 10 şi 17, o uriaşă pancartă, pe care se putea citi lozinca "Interzicem dreptul de a interzice!"(cu referire la decretul care interzice manifestaţiile de orice fel în zona centrală a Capitalei). Ajungând în Piaţa Universităţii, pe la 11,30 şi, îndată ce m-am ridicat în picioare din acea pioasă prosternare-pe care aveam s-o reprezentăm şi în Piaţa Romană toţi cei aproape 200 de demonstranţi paşnici, disciplinaţi- mă văd prins de braţ de o tânără şi, aş fi ipocrit dacă nu aş recunoaşte, foarte drăguţă, intelectuală. Mergând la braţ şi strigând sloganuri antifeseniste, ne-am spus numele şi, vreme de peste patru ceasuri, am tot vorbit, nu glumă. Ea s-a recomandat a fi fata lui Horia Tabacu de la ziarul "Libertatea", spunând că o cheamă Virginia, dar i se spune Gina, şi că ea însăşi lucrează la acest mare cotidian bucureştean. Şi nu de azi, de ieri, ci încă de la absolvirea Facultăţii de Filologie, refuzând catedra şi preferând ziaristica, faţă de care simţea "o chemare şi mai irezistibilă"(sic!). Dubiul pe care l-am avut asupra amănuntului acestuia biografic, cum că a urmat filologia, mi s-a risipit îndată ce ea mi-a numit câteva cadre didactice universitare care mi-au fost şi mie profesori.

Pe de altă parte, numele lui Horia Tabacu îmi era şi îmi este cunoscut din lectura articolelor sale gazetăreşti. Însă, nevăzându-l niciodată, nu aveam cum să ştiucă este el însuşi prea tânăr ca să aibă o fiică de circa treizeci de ani.

Abia când am constatat dispariţia ei subită, fără a-şi lua rămas bun de la mine, plecând pe nesimţite, întocmai ca hoţii, am început să cuget la mobiluri necurate. În toată noaptea următoare n-am putut dormi, muncit de gândul, inoculat de un codemonstrant, cum că Gina este securistă. Nu se poate-îmi ziceam ca un naiv ce sunt- să fie securistă o femeie atât de înfocată în blamarea F.S.N-ului. În clamarea lozincilor noastre pacifiste, democratice şi anticomuniste (recte antifeseniste). Însă a doua zi, întrebând de dânsa la ziar, prin telefon, aveam să fiu edificat deplin de ziarista care mi-a răspuns cu multă solicitudine şi cu aplomb:

-În redacţia noastră nu există nici o persoană cu numele Tabacu Virginia, iar domnul Horia Tabacu este şi foarte tânăr şi necăsătorit. N-are nici o soră. Înseamnă, prin urmare, că-i vorba nu de o reporteră ci de o securistă care v-a tras pe sfoară!

Mai e nevoie să precizăm ceea ce ştie tot românul, că în noţiunea de "securişti" sunt incluşi nu numai anchetatorii, ci şi informatorii?

31 ianuarie 1990

Un oraş îngheţat şi la propriu şi la figurat

Nu ştiu câţi dintre dumneavoastră, conaţionalii mei şi cititori ai "Buciumului", aţi auzit sau ştiţi mai multe despre municipiul reşedinţă de judeţ, Alexandria. Este vorba despre un oraş cu cca. 60.000 de locuitori, capitala judeţului Teleorman, un oraş de câmpie, aşezat în zona muntoasă a Burnasului.

Localitatea are un nume superb, cu adânci reverberaţii istorice, ea fiind botezată astfel de Domnitorul Munteniei, Alexandru Ghica, domnitor care de altfel, este aşezat pentru vecie într-un superb sarcofag, în chiar naosul catedralei ce-i poartă numele, catedrala Sf. Alexandru.

Despre judeţul Teleorman sunt convins că fiecare a auzit câte ceva, dacă ar fi să ne gândim numai la cei doi scriitori şi oameni de cultură născuţi pe aceste meleaguri, adică Marin Preda şi Zaharia Stancu. De asemenea, Deli-Ormanul (Pădurea Nebună) este foarte des invocat în divinele-i melodii de marele nostru rapsod popular-naţionalist Tudor Gheorghe. Şi chiar dacă îl aşez ultimul printre aceşti iubitori ai Pădurii Nebune (cum botezaseră turcii această zonă), noi toţi ştim că El este cel mai aproape de sufletele noastre, El, care în cadrul diverselor adunări camadereşti nu trebuia nici măcar să vorbească, ci trebuia numai să fie prezent pentru a ne determina pe noi ceilalţi să ne rupem total de tendinţele şi pornirile (omeneşti zic unii; oare!?) de a uita ce s-a petrecut în România ultimilor 50 de ani şi de a vedea prin El, într-un mod extrem de crunt, adevărata soartă a acestui Neam. El pe care îl cunosc absolut toţi membrii Partidului Pentru Patrie, fiind totodată şi unul dintre cei mai demni Români pe care i-a dat Teleormanul, este Magistrul, Constantin-Aurel DRAGODAN.

Mă gândesc la noi, tinerii, şi cred că trebuie să ne rugăm la Sfântul Dumnezeu pentru a ne da putere şi înţelepciune, astfel încât să ne comportăm în viaţă cel puţin la jumătatea demnităţii şi hotărârii de care a dat dovadă teleormăneanul Aurel DRAGODAN.

Dar să revenim la prezent.

După cum puteţi constata, atunci când este vorba despre locuri, oameni şi fapte care ţin de trecutul zonei din care vă vorbesc, totul este bine şi frumos, ceea ce nu se poate spune şi despre aceleaşi locuri, dar alţi oameni şi fapte din prezent. Aşa cum ştiu mai toţi românii atunci când se vorbeşte despre "priza la public" a diferitelor doctrine politice, Teleormanul şi capitala lui Alexandria, sunt aşezate în zona colorată cu ROŞU.

Acum, când scriu aceste rânduri, Alexandria este condusă de indivizi aparţinători de P.S.D., indivizi despre care nu ştiu cât de "roşii" sunt, dar ştiu sigur că sunt oameni de stânga. Unii dintre ei şi-au făcut şi continuă să-şi facă datoria în funcţiile în care au fost aleşi sau numiţi, dar, din păcate, numai unii. Şi, datorită faptului că ceilalţi, care nu fac parte din această minusculă grupare pe care am numit-o "unii", nu-şi fac nici măcar strict datoria, nemaiputând fi vorba despre vreun eventual exces de zel, în Teleorman şi Alexandria, există foarte multe probleme care nemulţumesc locuitorii zonei. Însă, datorită faptului că intrăm din plin în sezonul rece, nu vă voi reţine atenţia decât cu o singură astfel de problemă.

În Alexandria, în fiecare iarnă, locatarii blocurilor în special, trec prin mari încercări de supravieţuire din punct de vedere al temperaturii din locuinţe. Este frig, este un frig crâncen în apartamentele Alexandriei. De asemenea, în acest oraş – mi-e şi jenă să spun – apa caldă, care se distribuie în sistem centralizat (centrala termică-punct termic cartier-consumator), nu este doar un lux, ci ea lipseşte cu desăvârşire. În marea lor majoritate, cartierele Alexandriei nu au primit apa caldă în acest an de la Paşti (mai este puţin până la Crăciun). Am văzut şi am auzit, de nenumărate ori, prin mai toată mass-media românească, luări de poziţie dure, anunţuri grave, patetice, ameninţări chiar(toate, bineînţeles, pe bună dreptate) din partea consumatorilor faţă de cei care au în sarcinile de slujbaşi şi această atât de "banală" problemă a confortului locuinţei.

Am văzut aceste lucruri, cum ele se petrec în mai toate localităţile ţării, mai ales în reşedinţele de judeţ. N-am auzit nici măcar un cuvânt, să se fi pomenit vreodată despre aceleaşi probleme care se perpetuează în municipiul Alexandria.

Suntem noi, alexandrenii, un capăt de ţară atât de insignifiant?

Nu există nici cel mai mic interes faţă de această zonă?

Această situaţie dezastruoasă din punct de vedere edilitar-gospodăresc din Alexandria este, aşa cum am mai pomenit, foarte veche şi persistă. Bineînţeles că, pe lângă cauzele de ordin subiectiv există şi multe cauze obiective, dar toţi ne întrebăm când oare se vor rezolva acestea şi în oraşul nostru? Şi acum am să vă spun ce mă frământă pe mine cel mai tare. Orice om cu scaun la cap ştie că, atunci când ai nişte efecte nedorite, nu acţionezi, pentru a le anihila, asupra lor, ci asupra cauzei lor.

Nu înţeleg cum, în acest caz, conlocuitorii mei, care în majoritatea lor înjură, suduie şi blestemă datorită neajunsurilor la care sunt supuşi, atunci când au variante de a vota alte forţe politice decât cele care s-au dovedit total impotente, culmea, votează în continuare cu aceeaşi neputincioşi (sau rău intenţionaţi).

Această chestiune mi se pare mie problema cea adevărată şi cea mai greu de rezolvat printre românii din anumite zone ale ţării (Alexandria nefiind un caz izolat în acest sens)

Unde este oare renumita înţelepciune a poporului, a ţăranului român, care, în lipsa unei educaţii organizate prin diverse înalte şcoli, era nevoit să apeleze în permanenţă la inspiraţia divină, astfel încât răsturna de multe ori logica învăţătorilor atei sau liber-cugetători?

Ce se întâmplă oare cu această Naţie?

Nu putem să scuturăm amprenta celor 50 de ani de comunism?

Nu putem să ne trezim nici după un duş rece, care, iată, durează de 12 ani?

La ce chinuri trebuie să ne supună social-democraţia pentru a ne da seama că această doctrină şi oamenii ei nu pot şi nu vor să creeze bunăstare în România?

Eu, ca locuitor al unei zone "roşii" nu mai am decât a singură speranţă: Dumnezeirea cu puterea Ei să facă să ne luminăm.

Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Sorin ANDREI
Preşedinte al filialei P.P.P. Teleorman

Striga-vor pietrele...

În micuţul, dar frumosul oraş Râşnov, îmbinare fericită între medieval şi modern, străjuit de cetatea ţărănească medievală atestată documentar din 1335, ne-am dus ca să retrăim, alături de localnici, evenimentele năpraznice de acum 63 de ani şi nu numai de atunci.

Pe o vreme potrivnică, specifică anotimpului, ploaie şi ninsoare, s-a comemorat trecerea a 63 de ani de la moartea a 12 fii ai locului, în 1939.Ceremonia a început la ora 12,oo în biserica ortodoxă de pe strada I.L. Caragiale, cu un parastas pentru odihna sufletelor lor, în prezenţa a peste 100 rude şi prieteni, veniţi de pretutindeni. Slujba, de o sobrietate specifică momentului, oficiată de preotul paroh, încheiată cu "veşnica pomenire", a fost urmată de evocarea de către un supravieţuitor a acelor dramatice evenimente, când domnia legii a fost înlocuită de dictatura tiranică a unui rege fără de lege, care a aruncat ţara în braţele corupţiei, punându-i existenţa în balanţă cu bunăstarea sa. Iar totul a culminat cu uciderea fără judecată a celor ce i-au cerut respectarea legilor adevăratei democraţii.

Respectând tradiţia, cei prezenţi, în ciuda ploii şi frigului, la cimitirul local, la mormântul a 10 din cei ucişi, străjuit de o simplă, dar impresionantă cruce, sfinţită tot de 8 noiembrie, în 1995, de unul dintre martorii morţii, decedat şi el între timp, au cinstit memoria lor şi a altora, rugându-se pentru sufletele lor.

Iată numele celor ridicaţi din paturile de suferinţă din spitalul militar Braşov, din casele lor sau din lagăre, fii ai acestor meleaguri, ucişi în noaptea de 21/22 noiembrie 1939: Avocat Traian COTIGĂ, prof. dr. ing. Eugen IONICA, cpt. Emil ŞIANCU, economist Grigore PIHU, funcţionarii Iulian ŞUŞMAN şi Gh. PROCA, avocat Ion HERGHELEGIU, reîmpuşcat dimineaţa după ce noaptea scăpase de gloanţele ucigaşilor, dr. profesor în teologie la Strassbourg, Ion FAUR, avocat Lihaciu BORDEIANU, ing. Radu PAPACIOC, Nicolae NICOLICI şi ing. Dumitru DUCARU, mort la Miercurea Ciucului şi înmormântat la Predeal alături de alţi 103. În afara lor, pe placa de pe cruce mai sunt trecuţi prof. Ion IONICĂ, mort în Germania în 1945, Jan BORDEIANU, mort în 1953 la Canal, avocat Gh. DUCARU; mort în 1945 în Germania.

Totul ne-a îndemnat pe cei prezenţi să credem că, deasupra oamenilor şi vremurilor, Cel de Sus acordă celor drepţi iertarea Sa, iar istoria consemnează în filele sale evenimentele, lăsând oamenilor, făuritorii ei, libertatea de a le judeca postum. Cu discernământ însă.

Adrian LUPESCU

Ioana MAZILU

Apel la omenie

Fețe supte de femei cu broboadă... Mâini ciolănoase, muncite, rânduiesc cu blândețe câteva buchete de flori cu miros amar de toamnă, câteva mănunchiuri de verdeață, o grămăjoară de ardei scăpați de brumă... De câte ori pot veni în piață, o vrajă aparte mă rupe de socoteala cumpărăturilor, ducându-mă către istoria vie a acestui neam umbrit de țărani care încă mai există... Iar aceşti grădinari din jurul Bucureştiului mai cu seamă îmi sunt dragi, pentru că am cunoscut partea aceasta de lume când încă mai sângera de poveştile rosturilor distruse de tăvălugul unor epoci abia sau deloc apuse.

Dar deodată mi se strânge inima şi o lacrimă de neputință şi de revoltă îmi străfulgeră ochii în aceeaşi clipă cu frântura de imagine pe care o recunosc cu durere... A câta oară?!

Vreo trei femei grase, cu mers legănat sub fustele lungi, trec leneş prin fața tarabelor aliniate. Şi un buchet auriu însângerat cu grena alunecă nevăzut de privirea împăienjenită a femeii care-şi aranja buchetele supuse...

De atâtea ori am studiat –dincolo de aparențele suprafețelor –limbajul trupurilor, al gesturilor... Şi de multe ori m-am îngrozit de efectele automate ale acestei deprinderi.

Am rămas locului urmărind mersul legănat şi sfidător...Detaşat şi firesc, mâna dreaptă a celei care încheia şirul trăgea, ca într-un film de desene animate, ici o legătură de rădăcini, mai încolo una de verdeață...Abia spre capătul liniei de tarabe o țărancă furată a protestat moale. Primul impuls a fost să strig după ele...dar totul părea atât de firesc, lumea grăbită şi preocupată se scurgea gri de o parte şi de alta, încât reacția mea a fost tot de natură interioară. Am conştientizat că mi-era teamă de scandalul pe care îl ştiam inevitabil, căci memoria mea are deja un stoc considerabil de date care se activează în prezența unor astfel de stimuli...Eram chiar cu câțiva ani buni înainte de declanşarea atât de mediatizatei şi profitabilei campanii anti-rasism, mai bine zis împotriva celor care protestează împotriva celor care încalcă legea, atâta vreme cât aceştia aparțin unei anumite etnii(căci nu mai ştiu cum mi se dă voie s-o numesc). Şi, tot aşa într-o înghesuială, mi-am înfipt mâna în chica unui puşti mărunțel şi iute, care-şi strecurase mâna în geanta mea(probabil confrații nu îl anunțaseră că tocmai nu mai aveam nici acte, nici bani). Pentru mulți dintre noi e o imagine cunoscută: m-am trezit în mijlocul unei rafale de răcnete şi de apostrofări violente care au mers până aluzii destul de brutale. Iar "restul lumii" m-a privit cu îndoială, fără să intervină, aruncându-mi aşa, în treacăt: "Vezi-ți de treabă fetițo, ți s-a urât cu binele". Nu ştiu ce-o fi fost în mintea acelor cetățeni trecători care ar fi putut oricând fi în locul meu. Cert e, că după atâția ani în care în care am asistat la destule cazuri, dar şi la amploarea pe care a luat-o campania anti-românism,(căci e destul de evident profitul cu care diverse formațiuni extrag din context "cazuri") mi-era teamă să nu provoc reacțiile cunoscute şi să dau apă la moară celor care se ocupă exact cu aşa ceva. Mai precis cu instigarea rromilor împotriva românilor care nu-i lasă să-şi exercite "drepturile cetățeneşti". ...

În ce mă priveşte, țiganii mi-au fost chiar simpatici. În clasele primare mă împrietenisem cu două fete care erau cele mai iştețe din clasă. Atâta doar, când veneau "cei cu fuste" în sat, aveam misiune să păzim găinile care obişnuiau să se lase vrăjite de fustele largi-ceea ce pentru noi, copiii, era foarte amuzant.

Acum însă, cunoscând de aproape viața aspră şi nedreaptă a acestor țărani care încă mai muncesc cinstit(în înțelegerea pe care o dădeau... altădată cetățenii despre noțiunea de "muncă cinstită"), nu mi se mai pare nici amuzant, ci de-a dreptul inuman. Şi nu cred că ar trebui să existe vreo diferență între cei care fură, în numele nici unui curent, indiferent de unde şi cum e dirijat. Pentru că de consfințirea acestui gest m-am lovit în activitatea unor organizații care aveau ca obiectiv emanciparea etniei rrome. Or, ridicarea unui ins sau a unei comunități nu se poate porni de la premiza că altcineva e vinovat de comportamentul tău, de care, cu îndârjire, nu te lepezi.

Cu aceste gânduri amare am depăşit şirul pitoresc...Țărăncile cu zarzavaturi nu protestează, deşi ştiu, căci "cine să ne ia apărarea?...Aşa fac în fiecare zi...", spune o bătrână ca pentru sine însăşi...

Am mai bântuit o vreme printre şirurile de cartofi, de varză şi zgomotul vesel amintind de precupeții de altădată...Mirosul de verde, de toamnă, de mâini bătucite, zumzetul vieții care trăieşte, al naturii care încă mai stoarce din pieptul otrăvit seva de care trupul, dar mai cu seamă sufletul nostru are nevoie....seva muncii....Şi-mi tot stătea un nod în gât...Cineva mă îmbie printre tarabe cu o legătură de rădăcini. Scutur capul a refuz, dar chipul din față mă smulge din absență: femeia cu fustă şi şolduri de mai înainte mă privea cu un zâmbet lat...

Şi gândul meu i-a strigat cu obidă "Nu ți-e ruşine?!"...Doar gândul, căci în afară n-a răbufnit decât gestul, descumpănit ca şi mintea mea incapabilă de a pricepe acest gest lipsit de omenie. Şi poate de aceea convingerea multora dintre noi, cărora ni se caută vină cu titlu pentru reacțiile involuntare de apărare, este că o "reconciliere" nu e posibilă decât pe baza respectării unor norme morale. Iar omenia nu e ceva atât de relativ, deşi îmbracă forme diferite de manifestare. În orice caz, e atât de mult să ne cerem un strop de omenie?!

Petru C. BACIU
(Bacău)

Profitorii de ieri, jefuitorii de azi

Propovăduitorii celei mai drepte orânduiri sociale, profitorii de ieri, stăpânii libertății omului şi a muncii lui, care au ucis tinerețea noastră în barbarii cu ani lungi şi grei de pedeapsă, jefuitorii de azi au devenit imuni la suferințele şi lipsurile ce la îndură bietul român.

Creierul lor a rămas tot în stadiul primar, de maimuță, în afara spectrului statal neputând pricepe necesitățile specifice ale țării noastre, alegând un drum strein şi păgubitor.

Aceeaşi clasă conducătoare pervertită, milionară, particidă, nu vrea să renunțe la privilegii şi nu vrea să priceapă că o societate se conduce mai întâi prin forța spiritului. Da, mai întâi sufletul trebuie apărat şi eliberat de sub stăpânirea materiei. Aceeaşi cantitate de materie se poate împărți în două moduri: echitabil şi hoțeşte. Deci avem nevoie de oameni morali care ei să slujească societății şi nu invers. "Omul sfințeşte locul".

Să lucrăm deci mai întâi la desăvârşirea lui, adică a noastră şi vom avea o societate dreaptă, echitabilă şi prosperă.

Toți vorbesc de corupție, (ne)legiuitorii fac legi, dar nici o întâmpinare pozitivă întru stârpirea ei.

Nevinovați, de parcă ar fi coborât de pe altă planetă, indivizi răufăcători acuză pe alții de propriile lor fărădelegi, plimbându-şi odraslele lor, ochii şi trupul robit de plăceri peste mări şi peste țări.

Lipsiți de orice moralitate istovesc Țara până la pieire. Peste soarta bietului român care nu se mai schimbă în bine, azi ca şi ieri, se aştern mereu bezne şi promisiuni viitoare.

Aruncat în deznădejde, tineretul, "țara de mâine" pleacă, pleacă năvalnic în hăuri, spre alte împliniri, lăsând în urmă oameni înfometați, bolnavi, fețe ofilite, cu ochi stinşi şi îngreuiați de plâns, lăsând în urmă pustiuri şi o țară devastată şi cotropită de noii vampiri şi o istorie înverşunată care moare. Nu de homosexuali are nevoie țara, nu de buricuri goale, nu de legalizarea prostituției ducem lipsă, ci de viitori prunci curați, crescuți în doine şi litanii cu fața la icoană, crescuți în iubiri curate şi în duhul părinților străbuni.

Cultivarea instinctelor animalice şi ridicarea lor la rang de virtute şi ideal, înseamnă a-l pune pe om în conflict cu ordinea firească a lumii.

Vorbim de drepturile omului până la delir, lezând tihna aproapelui, dar de datoriile lui, care sunt tot atât de fireşti, din care să culeagă foloase reale care să ducă la îmbogățirea materială şi morală a societății din care va beneficia toată colectivitatea, nu se suflă o vorbă. Pecerişții tac.

Societatea românească e în stare de comă. Cei ce ne conduc subordonează interesele neamului, lor şi intereselor străine.

Oportunismul de partid şi de stat

"Câtă vreme sunt ai noştri la putere, cine să stea să facă revuluţie?"
(I. L. CARAGIALE)

"După doar o jumătate de mandat, PSD a pus stăpânire pe România", constată ziarele centrale din ultimele săptămâni.

Într-adevăr, după doi ani de campanie susţinută de pedeserizare a României, partidul de guvernământ domină de aproape toate consiliile judeţene. Singurele care fac excepţie sunt judeţele-fiefuri maghiare, plus Sălajul şi Satu-Mare, unde luptele interne şi corupţia PSD-iştilor încă dau câştig de cauză opoziţiei.

La primării situaţia e şi mai roşie. În Olt şi Hunedoara, aproape toţi primarii sunt psd-işti, în timp ce în alte 26 de judeţe depăşesc 50 %. În Sibiu, Satu-Mare, Teleorman şi Hunedoara, PSD s-a întrecut pe sine. În ultimii doi ani a reuşit să-şi atragă mai mulţi primari decât a câştigat la alegeri în 2000.

Fenomenul nu e nou. Au devenit obişnuite la noi aceste migrări masive ale politicienilor nevertebraţi de la un partid la altul, în funcţie de direcţia vântului. Cu o maleabilitate lunecoasă de moluscă, aceste crustacee (au obrazul foarte gros - n.a.) au reuşit practic să anuleze orice individualizare doctrinară în politica românească. "Zoon politicon"... Ideologia propriilor interese şi necesităţi fiziologice sintetizate în cadrul regnului politic autohton o specie care-l surclasează chiar şi pe Agamiţă Dandanache. Oricum, criteriul central este troaca. În care de obicei românul evită să se bage.

Ultimul caz de acest fel este al preşedintelui Consiliului Judeţean Bistriţa-Năsăud, Gh. Marinescu, care a demisionat din PD, evident, tot în favoarea PSD. Şubrezit de cooptările PD-iştilor la PSD, democraţii au reacţionat vehement, anunţând că vor sesiza Internaţionala Socialistă Şi Congresul Puterilor Sociale şi Regionale al Consiliului Europei în legătură cu situaţia de la noi.

În replică, premierul Năstase, aflat la Copenhaga, a sărit ca ars, declarând că nu este vorba de presiuni, ci de opţiuni făcute în mod liber. Mai mult, că unii "colegi" (sic!) din PD consideră că viitorul ar fi mai aproape de PSD decât de liberali. La al cui viitor s-o fi referit primul–ministru? Probabil la viitorul personal al fiecărui "coleg". Că la al neamului românesc în nici un caz.

Nouă este însă situaţia prin care PSD stăpâneşte practic România. Unii înjură partidul lui Adrian Năstase. Realitatea este că de vină sunt nu comuniştii democratizaţi de la PSD, ci acei oameni fără caracter şi demnitate care candidează pe listele unui partid, şi când interesul le comandă, trec cu nonşalanţă la altul. Şi tot de vină suntem noi toţi, care acceptăm să-i votăm a doua oară pe lista altui partid. Sau să votăm încă o dată un partid care s-a compromis. Şi la noi este o deficienţă de caracter şi de demnitate.

Cât despre jubilaţiile colegilor domnului Năstase în faţa sondajelor de opinie care îi clasează cu 48,4% şi a armatei de primari şi consilieri judeţeni pesedişti, o mică precizare.

După cum însuşi d-l Năstase afirma, transferurile în masă de la un partid la altul au existat şi în guvernările anterioare. Asta ar trebui să-l pună pe gânduri în legătură cu statornicia demnitarilor pedeserişti. Odată naufragiată corabia PSD, aceştia nu vor ezita să treacă în altele, asemenea şobolanilor.

Şi un cântec preferat al bunicului meu spunea: "Roata morii se-nvârteşte...".

Ţac-ţac-ţac

Ioana MAZILU

Oameni, câini şi copii

Era un soare frumos amestecat cu frunze ruginii, după o noapte ce bătuse la porţile iernii cu cer roşu şi scrâşnet straniu de stihii...

Căţei cu părul lins, pieptănat corect, sau buclat prins în clame, cu luciu sănătos de şampon scump, ca al vedetelor din reclame, calcă sigur şi mândru trăgând cu ochiul la stăpânii care se asociază privindu-i cu tandreţe şi satisfacţie...Încep discuţii "plăcute", interminabile, pe tema tabieturilor, a istoriei personale, a amănuntelor din cele mai mărunte-dar evident esenţiale-ale favoriţilor. "Bubico! Să-i dea mamiţica băiatului zahărel?"....Numai că astăzi numele sunt actualizate după standardele occidentale, fiinţa dragă purtând pe lângă numele ingliş numele de familie al stăpânului.

Şi-mi vine mereu în minte admirând spectacolul zilnic al "marilor iubiri" din parc, replica celebră pentru mine a unei femei care se activa numai la auzul numelui "Aika", căţeluşa cea veche de 11 ani de zile. Venise odată prietenul special ca s-o prezinte pe Aika colegilor. Privind cum biata fiinţă îşi târa corpul diform clipind spre stăpânii extaziaţi, mi-a rămas pe limbă o întrebare pe care i-am pus-o fetei mai târziu: "De ce nu faceţi şi voi un copil?". Întrebarea i-a părut probabil inutilă (cum ai putea înlocui o fiinţă atât de dragă?): "Păi, ai văzut, noi o avem pe Aika!"

Întotdeauna mi-au plăcut câinii... Ochii aceia inteligenţi şi blânzi, simţurile ascuţite, dragostea lor fără slugărnicie, demnă... Dar câinii aceştia şamponaţi, pupaţi peste tot, nu mai au privirea câinelui adevărat... Rostul lor, lăsat de Dumnezeu, ca al fiecărei vietăţi, s-a alterat... Câinele acesta alintat are privirea omului care şi-a pierdut rostul în viaţă... locul acestui câine în viaţa omului e un surogat de iubire... căci iubirea nu e egoistă, nu e exclusivă, nu e oarbă la ce e în jur... Iubirea e ca Dumnezeu, iar Dumnezeu "e pistălocu'", aşa zicea Bunica mea...

În parc mai sunt şi alţi câini... Aceştia au privirile agere, isteţe, tresărind la zgomotul imperceptibil al maşinii hingherilor, plătiţi pentru hingherirea fiecărui câine. În lupta lor pentru supravieţuire, câinii fără stăpân, şi nu din voia lor, şi-au păstrat puterea vieţii de sălbăticiune, dar şi dragostea demnă pentru omul care-i priveşte măcar cu înţelegere.

Trecând printre toţi aceştia mă întreb cum va vedea lumea copilul care va înlocui – poate - vreo Aikă... Ce vor însemna pentru el tragediile atâtor fiinţe, unele umane, pe lângă care trecem în fiecare zi, preocupaţi, nepăsători... Cum va percepe el, copilul obişnuit cu setul de gesturi ale patrupedului plimbat zilnic prin parc, pe colegii ai căror părinţi se zbuciumă pentru pâinea de fiecare zi?

Cum va vedea el oare - dacă va vedea! - într-o zi de toamnă ruginie, după o noapte urlând a iarnă, un alt copil, ca şi el poate... Numai că acela stă ghemuit, încălzindu-se de o margine de beton a unui fost rond de flori... cu o mână mângâie un mic căţeluş scheletic, care-i mai ţine de cald... sufletului, căci trupului de trei-patru anişori nu prea mai are de ce... În mâna cealaltă ţine punga cu aburi iluzorii care-l face să nu mai simtă nimic. Oare cât va fi apucat să vadă viaţa, să ştie ce e aceea, să simtă o mână caldă, ca acei căţei buieci de care te împiedici în fiecare zi?... De el nu se împiedică nimeni...

Nici nu ştiam ce să-l întreb... A ridicat spre mine ochii mari, blânzi şi maturi, ameţiţi de iluzia de fericire pe care o strângea în pungă... Privea şi el jocul căţeilor sau dulăilor însoţiţi de "mămica sau tăticul lor"... Era acolo un copil, frumos, cu ochi mari, negri, cu pielea catifelată rănită ici colo de frig, de betoane... I-am întins ceva de mâncare. A luat bucăţica, puţin confuz, şi a început să mănânce încet după ce i-a dat întâi căţeluşului. Acela însă, deşi lihnit, nu s-a repezit să înhape tot, cum ar fi făcut unul din simpaticele animale de companie din jur... Cu aceeaşi dragoste şi-a privit stăpânul îmbiindu-l cu botul "Mănâncă tu"... Am trecut mai departe, printre frunze şi căţei fericiţi... Printre oameni şi câini....

Anton IONESCU

Sânge şi "votcă" la Teatrul Dubrovka

Motto: "Vă rugăm, iertaţi-ne. Nu i-am putut salva pe toţi..." (Vladimir PUTIN)
"Ne-au otrăvit ca pe nişte gândaci..." (o supravieţuitoare)

Un camarad mărturisea sâmbătă 26 octombrie a.c. că încă se afla sub impresia teribilă creată de imaginile carnagiului de la Teatrul Dubrovka din Moscova, difuzate în acea dimineaţă la TV.

Nici nu trecuseră câteva ore de la intervenţia în forţă a trupelor de securitate ruse, că în întreaga lume începuseră deja semnele de întrebare şi criticile.

Critici faţă de modul barbar în care s-a procedat. Mai ales că intenţia declarată de Kremlin era salvarea a cât mai mulţi ostatici, iar departajarea acestora faţă de agresori în spaţiu închis era practic imposibilă. Mai ales în cazul utilizării unor gaze toxice. Chiar numai un simplu anestezic, conform declaraţiilor oficiale, aflată totuşi în concentraţie mare, era clar că "substanţa specială" avea să pună în pericol pe ostaticii bolnavi sau slăbiţi, mai puţin rezistenţi decât răpitorii ceceni. În plus, o mică greşeală ar fi atras atenţia acestora, i-ar fi putut determina să detoneze explozibilul amorsat.

Oricum, istoria nu se face cu "dacă" şi "ce-ar fi fost"... Cifrele concrete relevă un deznodământ tragic: din cei circa 800 de ostatici, 118 au murit, iar 145 au fost internaţi la terapie intensivă. Cifra de 118 morţi nu a putut să nu ne ducă cu gândul la cei 117 marinari morţi anul trecut pe submarinul Kursk.

Şi de acelaşi eveniment ne-a amintit secretomania cu care autorităţile ruse au procedat după intervenţie. Ce înalte secrete de stat pot justifica o atare tăcere? Criticată nu doar de rudele victimelor şi de presa rusă, dar în special de presa şi guvernele occidentale.

Dacă de astă dată, guvernul SUA s-a abţinut să formuleze critici severe, din motive lesne de înţeles, nu la fel s-a întâmplat cu presa americană şi vest-europeană. "Minciuni şi cult al secretului pentru a-şi masca propria incompetenţă, în Rusia fostului funcţionar KGB Putin, ca în fosta URSS", titra în Austria "Der Standard", mai ales că presa moscovită anunţase după 3 zile că spitalele nu au antidotul pentru substanţa misterioasă, folosind metode de salvare improvizate. Şi asta în condiţiile în care gazul se pare că afectase ficatul, rinichii şi sistemul respirator. La două zile după incident, Ambasada SUA la Moscova solicitase autorităţilor ruse detalii în legătură cu gazul ciudat, pentru a trata corespunzător pe cetăţeanul american care fusese în teatru. Bineînţeles că răspunsul Moscovei nu a venit deloc, conform "The Thimes".

Acelaşi "The Thimes" susţine că trupele ruseşti ar fi fost observate cum, în primele minute, administrau câtorva ostatici un fel de antidot. Se pare că ar fi dispus însă de o cantitate prea mică. În Italia, "La Stampa" merge până la a presupune că "ar putea fi vorba despre o armă secretă asemănătoare uneia de care dispune Saddam Hussein." În timp ce vienezul "Die press" se-ntreba dacă nu cumva raţiunea secretului şi "politicii de informare aproape inumană" ar fi într-un "gaz pe care Rusia nu are dreptul să-l stocheze şi pe care ea l-a ascuns comunităţii internaţionale."

Modul în care s-a procedat la Teatrul Dubrovka m-a dus fără voie cu gândul la amintirile bătrânilor mei în legătură cu aspectele invaziei sovietice de după 23 august 1944. Involuntar am asociat brutalitatea intervenţiei şi nepăsarea faţă de oamenii dinăuntru, cu jafurile şi crimele brutale ale armatei roşii, cu femeile care atunci se sluţeau pentru a scăpa de libidoul cazacilor alcoolizaţi, purtând la gât ceasuri deşteptătoare CFR. Nu vreau defel să diminuez dimensiunile tragediei din Rusia, recurgând la aceste amintiri care încă ne dor pe noi, cei din fostul lagăr comunist. Nu pot avea decât compasiune pentru morţii nevinovaţi de la Moscova.

Mă refeream însă la un anumit mod de a pune problemele. De care, se pare că ruşii nu s-au debarasat la 12 ani de la căderea URSS. "Glasnost"-ul promovat de Gorbaciov încă din anii 1980 se pare că este doar o vorbă, chiar şi în 2002.

În orice stat civilizat, vieţile ostaticilor ar fi primat şi s-ar fi negociat mai mult. Cu toată lipsa de scrupule ce le caracterizează, SUA ar fi făcut concesii considerabile într-un astfel de caz. Lipsa informaţiilor în legătură cu natura gazului folosit şi cu soarta unor terorişti ne face să ne întrebăm dacă Rusia membră a C.E. este într-adevăr un stat european sau e mai degrabă tributară mentalităţilor asiatice.

A arunca acum vina exclusiv pe teroriştii ceceni ar fi necinstit. Dincolo de metodele de acţiune necreştine şi inumane ale acestora, nu putem totuşi să nu ne întrebăm: cine i-a ucis pe cei 118 civili ruşi? Desigur, forţele speciale ruse, cu gazul folosit. Sursele oficiale susţin că cecenele-kamikaze nu au mai apucat să detoneze explozibilul. Dar dacă cumva vor fi ezitat să o facă ? În ciuda ameninţărilor proferate public de aceştia, una din ostaticele reanimate a declarat că teroriştii i-ar fi tratat "destul de bine" şi că "strigau doar când erau nervoşi".

Nu cumva în inimile autorităţilor de la Moscova va fi existat mai puţină omenie faţă de compatrioţii lor ostatici, decât în inimile teroriştilor ceceni ? Ce raţiuni de stat pot sta mai presus de sufletele a 117 oameni ? Cine îşi permite să se substituie lui Dumnezeu şi să ridice politica deasupra Legilor Lui ? La câteva zile după deznodământ, publicaţia italiană "La Republica" afirma că "politica a murit la Teatrul Dubrovka".

Am afirmat că de fapt la Teatrul Dubrovka a triumfat un anumit tip de politică. Politica pumnului şi a impulsului primar. A folosirii forţei indiferent de consecinţe şi victime. A lipsei de transparenţă şi a uzului de arme prohibite.

Că este aşa confirmă şi reacţia violentă a Rusiei faţă de "Congresul mondial" pentru Cecenia, început la Copenhaga, sub preşedinţia daneză a Uniunii Europene. Este un adevăr necontestat că din 1994 încoace în Cecenia sunt ucişi mii de oameni care au optat pentru independenţa ţării lor, aflată sub ocupaţie rusească. Şi a căror opţiune are dreptul la respectul internaţional la fel cu cea a bosniacilor sau croaţilor, de pildă. Asta pentru că vorbim de egalitatea între oameni şi nediscriminare. Refuzul nepocăit al Rusiei de a vedea că necazul de la Dubrovka este consecinţa unei mai vechi metehne a pravoslavnicului popor rus de a acapara cât se poate de la alţii, nu lasă să se zărească şanse de ameliorare a situaţiei. Nu numai că Rusia a boicotat evenimentul din Danemarca. Dar afirmaţiile acesteia că "autorităţile daneze se solidarizează cu teroriştii ceceni" şi că "nici vizita bilaterală şi nici summitul Rusia-U.E. din Danemarca nu vor mai putea fi posibile", dau dreptate ziarului "Berliner Zeitung" care, ca un corolar la evenimentele de la Teatrul Dubrovka, afirmă că "puterea mondială americană şi marea putere rusă mizează mai mult ca oricând pe opţiuni militare. După 23 octombrie, lumea va fi tot mai puţin paşnică."

Acum poate mă cred mai mulţi de ce, în ultima vreme, aud parcă tot mai des zumzet de kazacioc şi de şenilă sovietică. Ursul de la răsărit n-a murit...

Sssst... Linişte, doarme...

Ion GRECU
(Reşiţa)

Copiii Limbii Române

Copii săramani, dar vrednici ai oropsitei limbi,
În patria durerii voi nu aveţi odihnă;
Vă scuipă cu sudalame şi vă-n fâşoară-nghimpi,
Călăul roşu râde şi nu7 vă lasă-n tihnă,

Să creşteţi cugetarea şi Frumuseţea-n voi.
În limba cea curată şi dulce, românească,
Puterea mincinoasă vă--mproaşcă cu noroi,
Speranţa deşteptării n-o lasă să rodească.

Copii ai suferinţii, stăpâni peste comori
De limbă şi simţire, mergeţi spre biruinţă.
Stindardul vostru are aceleaşi trei culori
Şi flacăra nădejdii e-n faptă şi credinţă.

Vai, patria durerii e mândra Basarabie,
Provincia pierdută vremelnic, nu în veci.
Rănită grav, vândută, trecută prin foc şi sabie,
Îndoliată-n lacrimi şi-n ploi de toamnă, reci.

Ea este ţara noastră, mândria de a fi
Români ca toţi românii, vorbind acelaşi grai,
Provincia aleasă la care veţi gândi
Cu minte şi cu suflet, s-o faceţi colţ de rai.

Va fi o zi cu soare şi un albastru cer,
Arhanghelu-nvierii va lumina spre voi.
Atunci, mare minune, necazuri, dureri, pier
Si-ncununaţi cu lauri, voi veţi veni la noi.

Lacrimi de No

Radu GYR

De-aci-nainte vremea se măsoară
Cu trudnicele tale oseminte,
Iar Veacul care curge peste țară
Începe din cenușa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-ți moarte vie,
Ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai Înviere
Prin tine luminăm de Veșnicie.

Prin tine bem, setoși din Mântuire
Prin tine doar, ne-am curățit de zgură...
Izvor ne ești, și cină și zidire
Și patrafir și cuminecătură...

Ești azima pe care –n plâns o cere
Inima noastră pururea flămândă.
Ești drumul nostru către zări de miere,
Ești perna pentru fruntea fumegândă.

Ești ruga Țării pentru biruință,
mistria noastră-n aur ferecată.
Dalta de foc înfiptă în credință...
Mormântul tău e viața noastră toată.

Venim lângă țărâna ta iubită.
Și umbra ta, prin smirnă de balade
Ne-atinge cu plutirea ei sfințită
Și ne preschimbă-n torțe și în spade.

Cu duhul tău-mireasmă de grădină-
Ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
Și ne spălăm obrajii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
Și-l punem pe vechi răni din închisoare
Și rănile din noi tresar și cântă,
Se fac medalii și zâmbesc în soare.

"De o mie de ani, de două, de trei poate, nici nu știu de când, oamenii se luptă să iasă din apele morții, caută floarea binelui și o află pe cea a răului. Neștiuții de ei înșiși, rătăcesc prin vremuri căsniți de doruri pătate, așezați în staulele mirositoare ale plăcerilor. Puținii inspirați, pelerini ai adevărului viu, au fost alungați și răstigniți, au fost frânți în carnea lor plăpândă de către soldații spiritului subteran."

(Ernest BERNEA)

« Să stăm bi
frică,

»Toți care voiesc să trăiască cucernic în Iisus Hristos vor fi prigoniți." (II Timotei 3, 12-13)

Virgil MAXIM

Îmi cînt bucuria-mplinită-a
durerii...
Săgeți de lumină îmi sfâție
beznele...
Osânda mi-o fac ispășiri primăverii
Butucul răbdării îmi sângeră
beznele...

Întâi am întins doar o mână în Cruce...
Și jocul îmi place... și totuși ...
mă doare!...

Eli..., nu Te duce!
Sub hula mulțimii simt spinii
ninsoare !...

Eli..., Eli...,
Lama sabahtani!....
Eli, Tu...
sau...
eu...
Cine moare ?!...

...le Noiembrie

« Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să suferiţi pentru El ! » (Filipeni 1,29)

"Libertatea manifestată oricum şi la orice, ne duce la robia naturii noastre căzute şi la moarte spirituală. Libertatea, disciplină proprie naturii morale, libertatea îndrumată sub lumina unor principii şi a unui ideal, ne rodeşte aşa cum numai pomul îngrijit rodeşte."

"Cetatea modernă cu cântecele sale de sirenă atrage dar nu satisface setea celor care caută frumuseţea. Omul aici duce o existenţă deschisă mai mult zodiei sale biologice e o goană continuă pentru cuceririle unei vieţi exterioare.

"În condiţia tristă a acestei vieţi îşi duc zilele lor de bucurie înlăcrimată o seamă de oameni pe care metropola îi ignoră. Ei rătăcesc încrezători într-o lume mai bună. Aceste flori delicate ale unei grădini pustiite duc o viaţă de puritate şi chin într-o lume care nu vede nimic dincolo de satisfacerea unor apetituri periferice nici chiar propria ei nenorocire."

(Ernest BERNEA)

« Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte . »

"Datoria fiecărei seminţii şi a fiecărui popor este să trăiască pe pământul său prin sine şi întâi pentru sine dacă vrea să ajute cu ceva progresul omenirii.

Căci fiecare popor bine diferenţiat de celelalte, cu un caracter naţional răspicat, are aplicări deosebite de ale altora şi deci menirea lui specială, ca reprezentând o nouă posibilitate de cultură. (...)

Fiecare popor are un singur moment istoric, care este momentul lui ...Acesta, odată trecut, dacă menirea acelui popor n-a fost împlinită, neîmplinită rămâne pentru totdeauna...Căci, în evoluţia unui neam ca şi în viaţa unui individ, e un moment numai când toate sunt mai potrivite decât oricând înainte şi dede cât ori şicând după aceea pentru ca poporul, ca şi individul să atingă cel mai înalt grad de perecţiune, cea mai înaltă putere şi cea mai deplină manifestare de energie.Iar fatalitatea istorică, isvorâtă din legile fizice ale planetei şi din lupta omenirei pentru progres nu aşteaptă niciodată pe cei zăbavnici şi nedumeriţi."

(Simion Mehedinţi)

Deţinutul eliberat

Ion GRECU

Frate-al meu de întuneric,
Zi-mi în şoaptă, te simţi bine?
Te-a luat cel luciferic
Să te judece pe tine.

Mărturie stau pereţii
Despre fapta lor mârşavă,
Frigul iernii şi nămeţii,
Vremea umedă, jilavă.

Te-au lovit fără măsură
Să spui, nu ştiu, ce anume,
Negru suflet, plin de ură,
Cere zilnic să dai nume.

Să denunţi duşmani de clasă
Ce-asupresc bietul popor,
Să le-aduci dovezi pe masă;
Dar tu nu-nţelegi ce vor.

Ai "luptat lupta cea bună"
Şi-ai dorit să fie bine,
Iar cu fraţii împreună,
Ai visat ţara de mâine.

În celula-ntunecoasă
Unde nu pătrunde soare,
Te visezi din nou acasă
La părinţi ce soarta-i doare.

Dar o presimţire sumbră
În gând tainic îmi apare,
Ai trecut din vis în umbră
Şi n-auzi a mea chemare.

Lumii laşi ca să-i rămână
Lacrimi grele, suferinţă,
Iar la patul tău atârnă
O cunună de credinţă.

Radu GYR — Lacrimi de Noiembrie

De-aci-nainte vremea se măsoară
Cu trudnicele tale oseminte,
Iar Veacul care curge peste ţară
Începe din cenuşa ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-ţi moarte vie,
Ne tămâiezi cu marea ta tăcere...
Mormântul tău e numai Înviere
Prin tine luminăm de Veşnicie.

Prin tine bem, setoşi din Mântuire
Prin tine doar, ne-am curăţit de zgură...
Izvor ne eşti, şi cină şi zidire
Şi patrafir şi cuminecătură...

Eşti azima pe care –n plâns o cere
Inima noastră pururea flămândă.
Eşti drumul nostru către zări de miere,
Eşti perna pentru fruntea fumegândă.

Eşti ruga Ţării pentru biruinţă,
mistria noastră-n aur ferecată.
Dalta de foc înfiptă în credinţă...
Mormântul tău e viaţa noastră toată.

Venim lângă ţărâna ta iubită.
Şi umbra ta, prin smirnă de balade
Ne-atinge cu plutirea ei sfinţită
Şi ne preschimbă-n torţe şi în spade.

Cu duhul tău-mireasmă de grădină-
Ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul tău lumină
Şi ne spălăm obrajii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
Şi-l punem pe vechi răni din închisoare
Şi rănile din noi tresar şi cântă,
Se fac medalii şi zâmbesc în soare.

"De o mie de ani, de două, de trei poate, nici nu ştiu de când, oamenii se luptă să iasă din apele morţii, caută floarea binelui şi o află pe cea a răului. Neştiuţii de ei înşişi, rătăcesc prin vremuri căsniţi de doruri pătate, aşezaţi în staulele mirositoare ale plăcerilor. Puţinii inspiraţi, pelerini ai adevărului viu, au fost alungaţi şi răstigniţi, au fost frânţi în carnea lor plăpândă de către soldaţii spiritului subteran."

(Ernest BERNEA)

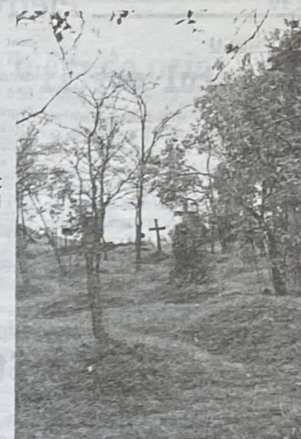
»Toţi care voiesc să trăiască cucernic în Iisus Hristos vor fi prigoniţi." **(II Timotei 3, 12-13)**

« Să stăm bine, să stăm cu frică, să luăm aminte . »

« Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să suferiţi pentru El ! » (Filipeni 1,29)

"Libertatea manifestată oricum şi la orice, ne duce la robia naturii noastre căzute şi la moarte spirituală. Libertatea, disciplină proprie naturii morale, libertatea îndrumată sub lumina unor principii şi a unui ideal, ne rodeşte aşa cum numai pomul îngrijit rodeşte."
"Cetatea modernă cu cântecele sale de sirenă atrage dar nu satisface setea celor care caută frumuseţea. Omul aici duce o existenţă deschisă mai mult zodiei sale biologice e o goană continuă pentru cuceririle unei vieţi exterioare.
"În condiţia tristă a acestei vieţi îşi duc zilele lor de bucurie înlăcrimată o seamă de oameni pe care metropola îi ignoră. Ei rătăcesc încrezători într-o lume mai bună. Aceste flori delicate ale unei grădini pustiite duc o viaţă de puritate şi chin într-o lume care nu vede nimic dincolo de satisfacerea unor apetituri periferice nici chiar propria ei nenorocire."

(Ernest BERNEA)

Deţinutul eliberat

Ion GRECU

Frate-al meu de întuneric,
Zi-mi în şoaptă, te simţi bine?
Te-a luat cel luciferic
Să te judece pe tine.

Mărturie stau pereţii
Despre fapta lor mârşavă,
Frigul iernii şi nămeţii,
Vremea umedă, jilavă.

Te-au lovit fără măsură
Să spui, nu ştiu, ce anume,
Negru suflet, plin de ură,
Cere zilnic să dai nume.

Să denunţi duşmani de clasă
Ce-asupresc bietul popor,
Să le-aduci dovezi pe masă;
Dar tu nu-nţelegi ce vor.

Ai "luptat lupta cea bună"
Şi-ai dorit să fie bine,
Iar cu fraţii împreună,
Ai visat ţara de mâine.

În celula-ntunecoasă
Unde nu pătrunde soare,
Te visezi din nou acasă
La părinţi ce soarta-i doare.

Dar o presimţire sumbră
În gând tainic îmi apare,
Ai trecut din vis în umbră
Şi n-auzi a mea chemare.

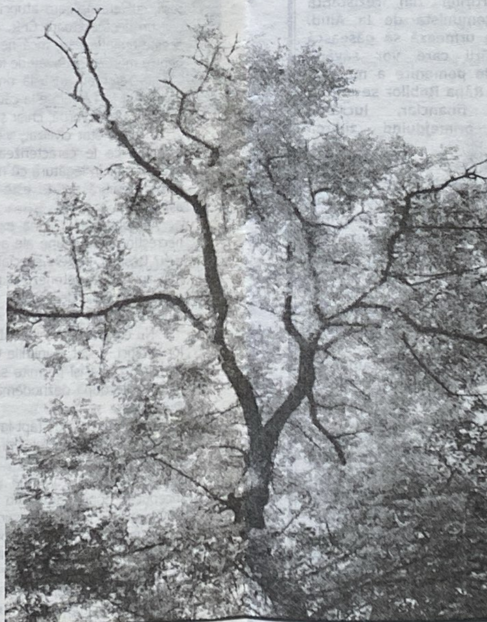
Lumii laşi ca să-i rămână
Lacrimi grele, suferinţă,
Iar la patul tău atârnă
O cunună de credinţă.

Virgil MAXIM

Îmi cînt bucuria-mplinită-a
durerii...
Săgeţi de lumină îmi sfâţie
beznele...
Osânda mi-o fac ispăşiri primăverii
Butucul răbdării îmi sângeră
beznele...

Întâi am întins doar o mână în Cruce...
Şi jocul îmi place... şi totuşi ...
mă doare!...
Eli..., nu Te duce!
Sub hula mulţimii simt spinii
ninsoare !...
Eli..., Eli...,
Lama sabahtani!....
Eli, Tu...
sau...
eu...
Cine moare ?!...

"Datoria fiecărei seminţii şi a fiecărui popor este să trăiască pe pământul său prin sine şi întâi pentru sine dacă vrea să ajute cu ceva progresul omenirii.
Căci fiecare popor bine diferenţiat de celelalte, cu un caracter naţional răspicat, are aplicări deosebite de ale altora şi deci menirea lui specială, ca reprezentând o nouă posibilitate de cultură. (...)
Fiecare popor are un singur moment istoric, care este momentul lui ...Acesta, odată trecut, dacă menirea acelui popor n-a fost împlinită, neîmplinită rămâne pentru totdeauna...Căci, în evoluţia unui neam ca şi în viaţa unui individ, e un moment numai când toate sunt mai potrivite decât oricând înainte şi dede cât ori şicând după aceea pentru ca poporul, ca şi individul să atingă cel mai înalt grad de perecţiune, cea mai înaltă putere şi cea mai deplină manifestare de energie.Iar fatalitatea istorică, isvorâtă din legile fizice ale planetei şi din lupta omenirei pentru progres nu aşteaptă niciodată pe cei zăbavnici şi nedumeriţi."

(Simion Mehedinţi)

Adrian LUPESCU

Certificatul morții

Privesc cu milă actul – se certifică moartea unui semen ION, cu durere – un român în floarea vârstei, 32 ani, UDREA, cu stupefacție – lacunele și grosolanele falsuri în întocmirea unui act oficial, cu mânie înăbușită în mine – crimele săvârșite de statul de drept ROMÂNIA, atunci, sub un rege dictator, scelerat, CAROL II.

Faptele sunt simple. În noaptea de 21/22 septembrie 1939, în furia nebună a "regelui culturii", un cetățean român este luat din pat la ora 2 de năimiții puterii, dus la marginea satului la bifurcația drumului spre Tibănești, la Cruci, unde fără judecată și sentință, este omorât prin împușcare. Ce a urmat este lesne de înțeles, dar greu de acceptat: leșul insângerat este târât, legat de un cal, dus în sat în fața cârciumii lui Mihalache, unde trei zile, sub pază, cu o plăcuță pe piept "cine face ca mine, ca mine să pățească", este expus pentru frica celor vii.

După un an apare și falsul: actul de deces 56/09.04.1941, în baza unei sentințe corecționale 293/10.10.1940, inventate. Motivul crimei, nescris în act, dar mărturisit de supraviețuitori: un om credea în destinul neamului căruia îi aparținea, împotriva credinței Regelui în Minciună și Tiranie.

Concluzia este că făptașii crimei, măsluitorii actului, simple marionete, au fiecare vina sa, de care vor da socoteală Celui de Sus, iar "unsul" a adus enorme prejudicii ROMÂNIEI, pentru care, suprema lege a omenirii, Istoria, nu l-a condamnat încă.

Sau poate nu știu eu !...

Mihai Stere DERDENA

Cornel Corcoțoi

Dacă țin bine minte, încetarea lui din viața aceasta s-a petrecut prin 1962, când ne aflam împreună cu domiciliu obligatoriu în satul bărăganean Rubla din județul Brăila. De altfel, acolo ne-am cunoscut el fiind deoist mai vechi decât mine.

Cornel Corcoțoi fusese, înainte de arestare, profesor secundar de istorie și se trăgea din târgușorul vasluian Codăești, localitatea natală și a celebrei evreice Ana Pauker, una din cele mai crunte, mai urâte și mai vindicative ființe bolșevice de la noi, cea care împreună cu Dej a băgat spaima nu numai în burgheji (cum glăsuia un teribil slogan ce făcuse epocă în anii adolescenței mele) dar și în toată românimea necomunizată. Așa și obișnuia să se prezinte domnul profesor când făcea cunoștință cu un nou deoist : „ ... din Codăești satul celebrei Ana Pauker".

Din prea puținele date pe care le mai am în memorie despre regretatul profesor Corcoțoi, încerc să-l evoc printr-o scurtă schiță portretistică. Era un bărbat scund dar îndesat și vânjos. Nu cred că depășea vârsta de 50 de ani și totuși pe cap nu mai avea păr decât pe margini. Chelia foarte întinsă îi dădea o superbă distincție de dascăl. A stat mulți ani încarcerat la Aiud și la Gherla, iar în lagărul de deportați de la Rubla arbora o expresie facială vizibil marcată de o adâncă și cronică suferință trupească, numai de el știută. Se pare că-l chinuia și îl măcina un cancer hepatic căpătat într-una dintre închisorile comuniste prin care trecuse în toți anii ,50. Arareori reușeai să-l abordezi. Atunci ți se revela un om deschis, chiar pasionat, plin de înflăcărare și cu multă energie spirituală. Își susținea convingerile de bun român cu aplomb, cu hotărâre și uneori cu umor specific moldovenilor. Debordanta-i energie intelectuală și uimitoarea-i volubilitate te îndemnau să te întrebi cum ai putut crede despre dânsul că-i tăcut ca un sfinx. Însă , cel mai adesea, profesorul se strecura discret pe ulițele satului, evitând orice comunicare cu excepția salutului. Tot în tăcere, dar și cu bărbăție, și-a purtat crucea suferinței pricinuite de ciroza hepatică, boală care l-a doborât, pare-mi-se, acasă la Codăești, printre ai săi, când se afla în permisie.

A fost un mare patriot. De aceea, cei ce știu mai multe lucruri despre el sunt datori să mă completeze. Pomenește-l Doamne și pe dânsul în Împărăția Ta cea veșnică!

Adrian LUPESCU

Stigmatele Pitestilor

Rigoarea științifică și greutățile cauzate de actuala situație financiară a țării au fost coordonatele care au influențat major cel de al doilea simpozion PERT 2002, desfășurat în zilele de 4,5 și 6 octombrie la Pitești. După o derutantă schimbare a locului de desfășurare în trei locuri, vineri la ora 10 deschiderea lucrărilor simpozionului a avut loc la Casa Armatei. Prezența a peste 100 de participanți, majoritatea din țară, precum și a câtorva din străinătate l-a făcut totuși să fie ca număr sub numărul celui din 2001. În organizarea Primăriei Pitești a Fundației Memoria Filiala Argeș cu sprijinul unor ONG – uri și instituții de stat, cu participarea a numeroase personalități locale și invitați din țară, lucrările au debutat prin cuvântul de salut și mesajele celor absenți. După vizionarea unei pelicule documentare asupra epopeii bisericilor din capitală și din țară, a urmat momentul de rememorare a victimelor în fața unei troițe sfințită cu această ocazie și a unui zid panou neterminat încă.

Lucrările propriu-zise s-au desfășurat timp de două zile în localul Muzeului de Istorie Pitești fosta Prefectură, pe două secțiuni:

1. opresiunea cultelor religioase în România în timpul dictaturii comuniste;
2. experimentul Pitești, reeducarea prin tortură.

Programul a cuprins 86 de lucrări, reprezentând o diversitate deosebită și s-a terminat printr-o masă rotundă în care vorbitorii au fost exclusiv cei care au fost trăitorii acestui cumplit fenomen.

Toți vorbitorii și participanții au fost unanimi în a recunoaște duritatea experimentului aplicat de puterea de atunci, care a anulat idealuri și existențe fizice chiar, un vast creuzet în care s-a topit umanul rezultând o zgură dureroasă – amintirile – care potrivit mesajului lui Mircea Vulcănescu, ne obligă să iertăm, dar să nu uităm.

Ultima zi a deconectării ne-a purtat prin locuri ale trecutului – casa memorială Brătianu de la Florica – dar mai ales în umbra zidurilor măreței ctitorii a lui Neagoe Basarab – biserica lăcaș de veci a regi, regine, domni și domnițe – dar mai ales la Biserica Domnească a lui Negru Vodă – loc în care duhul celor plecați demult era printre noi prin vocea unui excepțional ghid.

Iar peste toți și toate era doar Puterea Celui de Sus și învățătura Sa : să-ți iubești aproapele, neamul și țara celor duși, pe ale căror oseminte călcăm, de multe ori, nepăsători.

APEL

AFDP-Sibiu, prin intermediul doamnei Maria BRAHONSCHI, face un apel de suflet pentru a sprijini lucrările de construcție la așezământul de lângă mausoleul martirilor din rezistența națională anticomunistă de la Aiud. Lăcașul în care urmează să găsească adăpost călugării care vor săvârși slujba zilnică de pomenire a morților neștiuți de sub Râpa Robilor se află în mare impas financiar, lucrările stagnând și primejduind zidirea începută deja.

"Bine este a fi frații împreună, scrie Sfântul Prooroc David; ni se cuvine și nouă a fi împreună iarăși, acum când zilele noastre s-au scurtat și rămânem tot mai puțini și tot mai singuri. Prin jertfa pe care o facem ne vom pregăti sufletele de viața cea veșnică", se adresa Părintele Iustin PÂRVU camarazilor de luptă și temniță din anii urgiei, în apelul făcut în numele comitetului de inițiativă.

Facem deci un apel către toți camarazii și prietenii noștri din filiale, de a sprijini, după puteri, finalizarea casei parohiale de la Râpa Robilor-Aiud.

Fondurile pot fi trimise pe adresa: Arhiepiscopia Iași, Mănăstirea Sfinții Arhangheli Mihail și Gavriil sat Petru-Vodă, Com. Poiana Teiului, 567Jud. Neamț, Tel: 033.275.003

Dumitru MOCANU

Vestitorii lui Antihrist

"Deci, când veți vedea urâciunea pustiirii ce s-a zis prin Daniel proorocul, stând în locul cel sfânt – cine citește să înțeleagă – atunci cei din Iudeea să fugă în munți."
(Matei 24;15-16)

Până unde poate merge blasfemia?

Ne răspunde unul din cotidienele centrale, care prezintă... "viziunea fotografului italian Alberto Magliozzi asupra femeilor din viața lui Iisus Hristos" (!!!)... Este vorba de un calendar pe 2003 cu fotografii (cică "artistice") semipornografice, reprezentând "pe Maria" și "pe Maria Magdalena, celebra prostituată, în ipostaze de zi cu zi sau cu valențe religioase". Iar ca probă, pe prima pagină... nu se poate descrie fotografia în cauză... Personal nu găsesc cuvinte pentru amestecul de dezgustător și blasfemiant în care unei femei ușoare i se pretinde rolul Maicii Domnului...

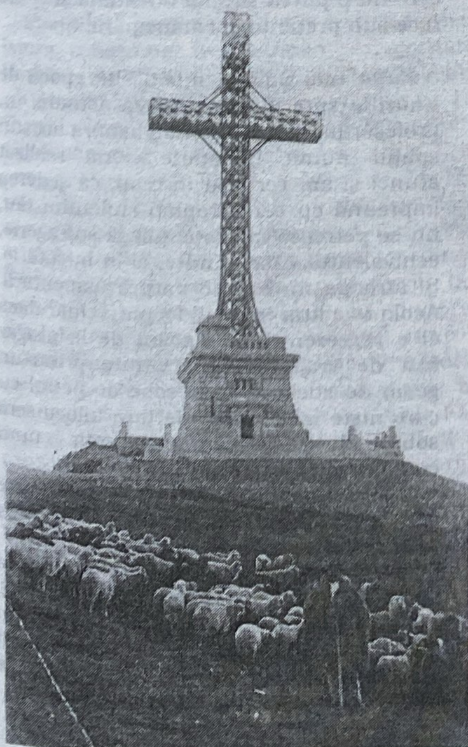
La două mii de ani de când ucigașii l-au adăpat la Ierusalim cu oțet pe Mântuitorul Iisus Hristos, la Roma și București este pălmuită obraznic Maica Domnului!

Putem vedea pe tarabele de presă ce înseamnă un stat laic. Unde poate fi împinsă pornografia în numele artei. Cât poate fi batjocorită credința unui popor și cât poate acesta răbda.

Ce s-ar întâmpla dacă cineva și-ar permite să facă așa cu cele sfinte ale musulmanilor sau evreilor? Am văzut cum reacționează aceștia în asemenea cazuri.

Cerem deci să înceteze batjocura la adresa sfintei ortodoxii, împărtășită de majoritatea populației României ! Cerem ca Legea să intervină asupra celor care ne întinează ce ne-a mai rămas sfânt !

O lege a Istoriei ne învață că atunci când lovești în ceea ce un popor are mai sfânt, adesea poate să curgă sânge.

Arcadie P. URSACHI

Lupi în blăni de oaie

Amiază toridă de iulie.

În stația troleibuzului 74, o scenă devenită banală: un bărbat și o femeie de o eleganță imitând "misionarii" occidentali din publicațiile martorilor lui Iehova tocmai au acostat politicos o fetișcană. Nu are 20 de ani. Deschizând Biblia de la un verset la altul cu gesturi emfatice, bărbatul dezvoltă o adevărată exegeză teologică fetei buimăcite, care s-a pomenit în brațe cu un vraf de cărțulii și reviste tipărite în condiții de lux.

Că aceste catehizări ambulante, în gura pieței, au devenit un element atât de obișnuit, se vede din atitudinea oamenilor adunați în stație. Pe fețele și-nlăuntrul lor domnește o apatie caracteristică societății noastre apăsate de griji, nevoi și nesiguranță. O astfel de scenă este tot atât de firească precum bunăoară prostituatele de la Văcărești sau bruneții care vând celulare furate în Piața Sudului. Lumea trece încoace și încolo ca pe lângă niște lucruri normale. O societate în care anormalul a devenit normal...

Deși botezată ortodox, educația religioasă a fetei pare să fie neglijabilă. Și nu e vina ei. Foarte probabil că părinții, fii de țărani, vor fi venit aici, în oraș foarte de tineri. Poate chiar la vârsta ei. Fiind deci formați într-un sistem ateu, într-o epocă în care simpla frecventare a Bisericii îți putea atrage serioase probleme. Fata mai are și prea mult bun simț, iar asta poate fi o slăbiciune într-o lume condusă de legile junglei și cu așa mulți lupi. De aceea nu are tăria să respingă atitudinea prozelitistă a celor doi "apostoli" amabili ca niște oi.

Doar că buna cuviință nu înseamnă a tolera pe cel care atentează la credința religioasă a ta și a părinților tăi. Ocrotită de aceleași drepturi constituționale și internaționale cu ale "catehizatorilor" ambulanți care ne bat la ușă cu o totală lipsă de bun simț.

Tăcerea ca de mort e spartă totuși de un tânăr care privește evanghelizarea în stradă de vreo 10 minute. Acesta îl întreabă pe predicatorul ad-hoc când a fost constituită secta lor. Și fiindcă bărbatul cu Biblie la subsuoară evită răspunsul, i-l dă tot tânărul vigilent: pe la 189 , în SUA, de un anume Rusel. Tânărul care nu știe să tacă îi mai recomandă "apostolului" șpilcuit să meargă în Moldova și să vadă acolo biserici de peste 600 de ani. Când America de-abia era descoperită de un european pe nume Columb. Și îi atrage atenția că apostolii lui Hristos nu umblau prin cetăți cu reviste de o calitate grafică pe care nici Guvernul României nu își permite să o abordeze. Iehovistul replică (zdrobitor, crede el) că acestea sunt distribuite gratuit (sic!). Dar tocmai asta este problema! De unde bani? Ce finanță își permite editarea unor astfel de publicații de lux, cu un tiraj colosal și pe deasupra distribuite gratuit!!!

În stația troleibuzului se produce ceva, o reacție: oamenii se trezesc parcă, se solidarizează cu tânărul care n-a știut să tacă. La început timid, unul câte unul, se alătură atitudinii acestuia la adresa catehizatorilor ambulanți. Și se ia atitudine frumos, civilizat. Nu violent, nici trivial. Românul știe încă să-și apere ce îi este sfânt cu decență, elegant și asta mă bucură mult. Cine vorbea de intoleranță și extremism în România? Toleranță nu înseamnă a lăsa pe orice venetic să intre cu cizmele în sufletul tău și al neamului tău. Să-ți spurce credința mamei tale. Asta este cu totul altceva și face apanajul caselor de toleranță.

Evanghelizatorii de import s-au lăsat păgubași, au abandonat tânăra "victimă" și au plecat încruntați. Tânărul s-a urcat în troleibuz și cu el majoritatea celor din stație.

Dar important este că în acea stație oamenii s-au deșteptat din letargie. Din acea stare de sprit negativă care stăpânește toată societatea românească. S-a creat o altă stare de spirit. Una activă, de natură virilă. Defensivă, iar nu ofensivă.

Ulterior, cineva comenta în troleibuz că "puțini mai iau astăzi atitudine" și "românii nu sunt uniți". Că nu mai au curaj să se opună nimănui, mai ales dacă este străin și cu bani.

Și aceasta este problema în fond. De vină nu sunt sectele și cultele neoprotestante, nici capitalul de care dispun.

De vină este lipsa de reacție a noastră, a românilor. Izvorâtă, de bună seamă din deznădejdea ce ne stăpânește în acești ani cenușii. Așadar dintr-o lipsă de credință și voință. Și care în ultimă instanță înseamnă moartea noastră ca națiune.

Remediul, tăria de a rezista ca ortodocși în fața ofensivei prozelitiste fără precedent stă în noi înșine, înlăuntrul nostru. Trebuie s-o găsim doar și vom vedea că puterea ei o copleșește pe cea a banului. Pentru că vine din altă parte. De undeva de sus.

Căci, ce speculează în fond acești "misionari" bine retribuiți? Pe de o parte lipsa timp de 50 de ani a unei educații creștine elementare. Anul trecut, o familie de țărani și-a săpat puț într-o duminică. Motivul? Fântânarul era adventist și nu a acceptat să lucreze sâmbăta. În schimb, "dreptcredincioșii" noștri ortodocși au acceptat să-și facă fântână în timp ce la biserică se făcea Liturghia.

Pe de altă parte, se speculează umilința și descurajarea în care disperarea sărăciei i-a aruncat pe români. Incapacitatea acestora de a mai reacționa: împotriva celor care le agresează credința, împotriva celor care îi fură și îi mint cu nerușinare. Și în al treilea rând, ignoranța noastră. Care nu știm, de pildă, că deși orice cult sau sectă este liberă să activeze, în schimb prozelitismul de acest gen este prohibit legal.

În Occident niște binevoitori au lansat o formulă de genul: "ortodoxie = lene = sărăcie = fundamentalism religios". Oare ortodoxia generează starea economică precară? Nu cumva cauzele sunt corupția generalizată, tolerată de autoritățile și ele corupte?

Dacă Uniunea Europeană nu știe încă, îi invităm reprezentanții să cerceteze mai îndeaproape cât de ortodocși sunt demnitarii grăsuni și luxoși care o dată la patru ani fac cruci disperate prin biserici, în campaniile electorale.

Nu dinspre aceștia însă va veni scăparea. Ci tocmai de la fiecare din noi, cei mici și mulți. Din puterea noastră de a fi demni, fermi și civilizați. Dovadă? Chiar și numai întâmplarea din stația troleibuzului 74.

Ioana MAZILU

Cuvânt despre lucrurile simple

După toate veştile cu care ne bombardează presa, tv-ul, radioul- crime, violuri, masacre, accidente, acte teroriste în care nu mai ştii de care parte e mai mare teroarea, îmbârligături de iţe politice, de la găinării la inconştiente şi grave angajamente-, am intenţionat de mai demult să vă răpesc câteva minute cu un exerciţiu de simplitate. Pornind de la viaţa noastră cea de toate zilele, care deseori ne oboseşte, ne agresează, ne sperie, şi, din ce în ce mai rareori ne bucură... Pentru că, în vremuile noastre îţi trebuie multă voinţă ca să te poţi bucura. Dincolo de teorii, teoreticieni, specialişti de carieră, stufişuri intelectuale şi intelectualiste, ţine de obiectul de studiu al unei ştiinţe numită etnografie să se ocupe exact de felul nostru de a fi în lume. Ca ins şi ca neam.

Şi, ca să vedeţi cât de puţin banale sunt lucrurile simple, m-am oprit la un subiect care ocupă mare parte din viaţa fiecăruia dintre noi. Vrând nevrând.

În majoritatea cazurilor, ziua obişnuită a omului obişnuit începe în bucătărie. Că ai vreme să înghiţi o cafea- acel surogat de linişte amăgitoare şi de aliment iluzoriu, că ai vreme să înghiţi "o gustare" pregătită de mamă sau soţie... totul amestecat cu o ştire care deja îţi excită nervii şi te aruncă departe de "lepădarea grijii celei lumeşti" de care are atâta nevoie fiecare suflet. Mai asculţi şi un horoscop care-ţi insinuează să te păzeşti de şef ...şi răsul gâdilat al celor plătiţi de dimineţă să-ţi creeze "buna dispoziţie"...Cam ăsta e începutul zilei "omului muncii" în care ne-a transformat o istorie căreia riscăm să-i fim victime tocmai prin această nebăgare de seamă la lucrurile simple. Nu vreau să vorbesc aici despre un alt fel de dimineaţă, al celor care servesc "micul dejun " într-un living sau o bucătărie mobilată occidental, ca preludiu la o zi de viaţă de afaceri cu substrat politic "la zi" (adică acela care săţi asigure un venit corespunzător unei vieţi "decente").

Iar în drumul spre un oarecare servici, făcut în general din 8 ore de viaţă pe care oamenii le consumă fără tragere de inimă, mai drogându-se cu o dulce bârfă, mai vorbind despre realele sale competenţe, mai îndurând pe drept sau pe nedrept bălăcărelile cutărui şef, se poate întâmpla ca gândul să alunece spre o amintire vagă, pe care o avem cu toţii, chiar fără să vrem. Şi care face parte din acele subterfugii de supravieţuire ale fiinţei umane...

Amintirea luminii unui foc de lemne. A unei vetre curate unde mama trezea din somn sâmburele de căldură... Femeia aceea se scula înainte de răsăritul soarelui şi avea vreme, în acelaşi cerc rotund al astrului să toarne untdelemn în candelă şi să şoptească o rugăciune la capul copiilor, să aprindă focul în vatră. Şi poate astăzi nu numai specialiştii hrăniţi cu răspunsuri la chestionarele ştiinţifice ştiu că focul acela era sfânt. Căci viaţa omului era făcută din lucruri sfinte, pe care le păzea şi se ferea de lucrurile rele, necurate, pe care le alunga. Fără să vrei, copil fiind, hrănit şi luminat de lucruri sfinte, aveai o altă putere la trecerea prin lume... femeia aceea era aspră şi dârză, iar zâmbetul ei, depărtat şi apropiat ca din aburul unei icoane, era ceva diferit de cel al femeii moderne. Care, pătrunsă de importanţa misiunii ei, îşi permite -sau nu -să aibă un "bebe" căruia să-i ofere o creştere corespunzătoare (în stil american). Iar menirea şi slujirea acelei femei care aproape nu mai este, avea ceva din verticalitatea şi taina liturghiei. Ne îndepărtăm cu atât mai mult de acele dimineţi de taină cu cât ceastălaltă femeie, femeia modernă, cea pe care o exasperează ideea cratiţei, simte că timpul afectat propriei ei persoane, de pregătit machiajul, toaleta, de întreţinut "sulieta" (cum le ironiza Bunica), e în primejdie...Între cele două stăpâne ale vetrei şi ale bucătăriei moderne, desemnând un spaţiu cu aceeaşi funcţie în plan material şi spiritual, e o prăpastie. Faţă de care e greu să-ţi asumi public o atitudine, pentru că, ceea ce până la un anumit punct poate fi considerat emancipare, cade foarte uşor în cealaltă latură, a dezumanizării, a unilateralizării elementului material în detrimentul celui spiritual izgonit pentru totdeauna din viaţa omului. Şi aceasta cu grave repercusiuni în plan afectiv. Căci tocmai aceste lucruri cu care ne înconjurăm (şi un spaţiu oricât de mic poartă amprenta unei persoane) vorbesc despre starea noastră spirituală.

Revenind la... bucătărie. Pe de o parte o vatră (mulţi copii nu mai ştiu decât din muzee ce e aceea, iar percepţia lor e denaturată de lipsa elementului esenţial-focul!), în aparenţă rudimentară. Căci cine a avut ocazia să studieze "sistemele de încălzire şi preparare a hranei" cum se numesc în limbaj specializat, află acolo o sumă de tehnici foarte riguroase, pe nedrept lepădate, măcar ca principiu, de avansata noastră civilizaţie bazată în special pe principiul distrugerii unui rezervor de cunoştinţe tradiţionale. Pe care minţi mai luminate chiar din Occident încearcă să le recupereze astăzi... Pe vatra aceea doar puţine obiecte: câteva oale, frumos smălţuite, sau în culoarea vie a lutului, în care se prinde laptele curat şi gras, nu degresat şi vârât în pungi de plastic...ceaunul cu coajă în care spumegă albul cu miros auriu, căldura şi lumina pe care un psiholog şi poet occidental o găsea cea mai propice creaţiei. Grija femeii pentru merindea celor ce pleacă la muncă... pentru cina care o să-i adune pe toţi sub semnul crucii şi al liniştii care le va răsplăti cu taină ostenelile de peste zi...

De cealaltă parte, grija pentru dietă, pentru sandwich-ul soţului sau al copilului, aragazul căruia nu i-ai cumpărat o hotă ca lumea, chiuveta destul de veche - nu se mai poartă! - vasele de Yena, tigaia de teflon, zgomotul filtrului de cafea care cârâie înfundat, linoleumul de pe jos, pe care trebuie neapărat să-l înlocuieşti cu gresie, ca să intri odată în rândul lumii! Şi, ah!, oglinda care îţi arată chipul stresat pe care

trebuie să-l transformi cu nenumărate rânduri de fard de la Oriflame! Doar n-o să ieşi între oameni, în societate cu grijile din bucătărie întipărite pe faţă! Iar copilul (mai rar copiii, căci de!, câţi copii poate să crească un om civilizat în zilelele noastre când sunt atâtea pretenţii?!) ia să-şi mai cumpere de la chioşc! N-are ce? Hot-dog, hamburger, snacks-uri, cola! Oho! o sumedenie de produse ca în Occident! Că uite, mai are şi o veşnică sursă de stres. Toată lumea şi-a pus gresie şi faianţă până sus în bucătărie! Cât o să mai suporte ruşinea asta?! Ai văzut ce are în casă Gâdilă?! Până şi Băducu şi-a pus!

Şi uite-aşa biata femeie cu sufletul ros de "intratul în rândul lumii", n-a mai observat că, în primejdia faianţei, a dispărut de pe un perete candela curată, nefolosită (ca să nu se facă mizerie), pe care copiii cu vederi anacronice au dus-o în altă parte unde aureşte blând un chip de sfânt, o scoarţă din bunici, un ştergar cumpărat de la vechituri... Pentru că în sufletul lor era un dor nedesluşit de acea vatră pe care n-o mai apucaseră, şi pe care nu o putea suplini bucătăria sclipind rece sub pretenţiile emancipării.

Puţin mai nainte, într-o altă epocă de tranziţie spre starea noastră actuală, un profesor mi-a atras atenţia asupra acestui spaţiu numit bucătărie... Am realizat atunci şi am verificat în timp, că şederea împreună cu cei apropiaţi sufletului tău, nu se petrecea în pretenţioasa sufragerie, echivalentul casei curate, ci în bucătărie. Şi atracţia nu era de natură alimentară. Acolo te aduni în jurul focului, chiar dacă el e reprezentat de flacăra de la aragaz sau de vraja căldurii văzute printr-un geam de sticlă al unei sobe de petrol cu care nişte intelectuali de ţară înlocuiseră soba de lemne(în speranţa unui combustibil mai uşor de procurat)...

S-a întâmplat ceva cu omul care suntem fiecare dintre noi, în acest proces al desacralizării vieţii sale zilnice.

Lucrurile vii, care "se grijeau", ca şi copiii, au fost înlocuite cu obiecte reci, moarte. Ca şi inima omului, spaţiul din jur a evoluat de la cald la rece, cu cât românul, rupt de mediul cu care se afla într-o armonie consacrată de tradiţie, a

(continuare în pag. 16)

Ioana MAZILU

Reporter în calea Veacului

În urmă cu trei ani un eveniment aparte marca viaţa oraşului deja intrat în rutina manifestaţiilor "pro şi contra", a marşurilor de protest sau electorale, în care populaţia, tot mai distanţată de sentimentul apartenenţei la Neam, s-a obişnuit să se scalde călduţ, graţie şi unor mecanisme mentale pe care, n-avem ce face, "le-am moştenit"!

Atunci, în 12 septembrie 1999, cca 700 de persoane ocupau la refuz Sala Dalles. Tema simpozionului era împlinirea a 100 de ani de la naşterea uneia dintre cele mai controversate figuri ale zbuciumatei şi încă necunoscutei noastre istorii: Corneliu Zelea Codreanu, supranumit Căpitanul, întemeietorul Legiunii Arhanghelului Mihail. În anii următori au mai existat manifestări de acest gen, care însă au fost departe de atmosfera celei relatate. Motivul, după mărturiile unor martori mai mult sau mai puţin implicaţi, ar fi că diverse grupări autointitulate... şi-au arogat câte un "Corneliu Codreanu al lor". Unii participanţi vârstnici, legaţi personal de trecutul acestei Mişcări, ne-au declarat atunci că până în 1989 n-au crezut că va mai fi posibilă vreodată abordarea acestui subiect şi cu o astfel de audienţă. Chiar martori aflaţi acolo din pură curiozitate sau din interes (ca unii absolvenţi ai Facultăţii de Istorie, autodeclaraţi "istorici", veniţi în căutarea unor subiecte de articole pentu C.V.), au relatat că la faţa locului a fost o atmosferă de neaşteptată comuniune spirituală. A doua zi întreaga presă centrală semnala evenimentul, sub semnul senzaţiei şi nepărtinirii. Ar fi interesant pentru sociologi şi antropologi cum evocarea acestui om charismatic (lucru atestat de contemporani şi istorici), care a declanşat în istoria românească aşa numitul "fenomen legionar", de mari proporţii şi soldat cu atâtea jertfe, a reuşit să exercite la 61 de ani de la moartea sa, aceeaşi coeziune mistică în jurul idealului definit de el atunci ca unul existenţial al Neamului. Trist este că, în condiţiile libertăţii cuvântului şi deschiderii după 1989 a arhivelor interzise, numeroşi specialişti fie evită subiectul (să fie încă teama?), fie continuă să scrie, bizar, aceleaşi lucruri ca în perioada comunistă. Deşi astăzi e cunoscut că la baza propagandei comuniste de compromitere a legionarilor s-a aflat faptul că aceştia au fost cei mai aprigi opozanţi ai ciumei roşii. Dincolo însă de păreri şi interese, Corneliu Codreanu rămâne totuşi unul singur. Iar Adevărul nu poate fi decât tot Unul singur. Pe care fiecare român adevărat trebuie să-l descopere fără părtinire, cu ajutorul pe care Dumnezeu il dă celor cu inimile curate, cu ajutorul documentelor scrise şi al documentelor umane, cu discernământ şi luciditate istorică. Este şi o condiţie esenţială pentru o reconciliere sinceră şi nedisimulată înlăuntrul Neamului Românesc. Dar în acelaşi timp şi o "provocare" pentru specialişti, având în vedere că subiectul a fost până acum foarte puţin investigat.

Spaţiul nu ne permite decât o scurtă privire asupra adevărului istoric consemnat în documente, majoritatea putând apărea în România de-abia după 1990, în condiţiile libertăţii de expresie.

Corneliu Zelea Codreanu s-a născut pe 13 septembrie 1899 la Huşi, în familia profesorului Ioan Zelea Codreanu, vechi militant naţionalist alături de Nicolae Iorga şi A.C. Cuza, cu care era şi prieten. Urmează liceul militar de la Mănăstirea Dealu. În noaptea de 15 august 1916, în bătăile clopotelor este trezit din somn de mama sa care, plângând, îi dă vestea intrării României în război, alături de puterile Antantei. (Francisco Veiga, "Istoria Gărzii de Fier") Câteva zile mai târziu tânărul de 17 ani se prezintă la regimentul tatălui său, unde va participa la lupte până la retragerea armatei române, când este nevoit să plece acasă. Remuşcările imposibilităţii de a participa la ostilităţi din cauza vârstei aveau să-l urmărească mult timp, conform propriilor mărturisiri. Urmează cursurile Facultăţii de Drept din Iaşi şi tot în această perioadă se implică activ în frământările cauzate de manifestaţiile comuniste sprijinite din Rusia şi protestele naţionaliştilor ortodocşi. În acest context studentul Codreanu participă la înfiinţarea Ligii Apărării Naţional-Creştine, sub preşedenţia profesorului Cuza, în 1922. Curând însă va intra în contradicţie cu concepţiile ideologice şi de acţiune ale acestuia (de exemplu, devastările cartierelor evreieşti de cuzişti, dezavuate deschis de Codreanu). Ruptura e definitivă în 1927, când, urmat de câţiva tineri, înfiinţează la 24 iunie Legiunea Arhanghelul Mihail. Ideea era mai veche şi se datora revelaţiei avute înaintea icoanei Arhanghelului din biserica închisorii Văcăreşti, unde se afla încarcerat în 1924, în procesul cazului Manciu. (Corneliu Z. Codreanu, "Pentru legionari", 1937) Despre Legiune, istoricul german Andreas Hilgruber, afirmă că "era creaţia exclusivă a lui Corneliu Zelea Codreanu, un om plin de pasiune politico-religioasă. (...) În afară de multe idei comune – în special aversiunea hotărâtă împotriva bolşevismului – erau deosebiri fundamentale faţă de naţional-socialismul din Germania, cu care Mişcarea Legionară a fost adesea asemuită. Diferit era în primul rând caracterul profund creştin al Mişcării româneşti. Antisemitismul acesteia era de natură religioasă şi naţională, nu rasistă." (A. Hilgruber, Hitler, regele Carol şi Mareşalul Antonescu) Supranumit de adepţii săi Căpitanul, Codreanu a intenţionat dintru început ca Legiunea să aibă statutul unei "şcoli de educaţie spirituală", menită să declanşeze în fiecare român şi în societatea românească o revoluţie de regenerare morală, de ridicare şi întărire totodată a statului român, prin apropierea de Dumnezeu şi pe structura valorilor româneşti. (Ion Coja, "Legionarii noştri", 1997)."Omul nou" preconizat de Codreanu nu era altceva decât transpunerea principiilor Evangheliei la realităţile sociale ale secolului XX. După spusele sale, Căpitanul avea să-şi dea seama curând că nu poate ignora total planul social-politic şi că pentru a-şi impune principiile trebuia să se încadreze sistemului juridic al ţării. Astfel lua naştere partidul politic Garda de Fier, despre care Walter Hagen afirmă că "nu avea câtuşi de puţin de a face cu numeroasele copii ale fascismului şi naţional-socialismului ivite în alte ţări", că "nu era totalitară, ci autoritară... nu era agresiv-naţionalistă, ci conservativ naţională..." (W. Hagen, "Die geheime front") Garda de Fier avea să fie dizolvată şi eliminată brutal din alegeri în 1933 de guvernul lui I. Gh. Duca, în urma unor înţelegeri ale acestuia cu cercuri oculte din exterior, cărora le era tributar. (Fr. Veiga) Abuzul faţă de normele statului de drept a continuat prin arestarea a cca 10.000 de legionari şi asasinarea a şase din ei, iar consecinţa imprevizibilă a acestor acte a fost împuşcarea premierului liberal de trei legionari în gara Sinaia, câteva zile mai târziu. (Nicholas Nagy-Talavera, "Fascismul în Ungaria şi România") Procesul care a vizat întreaga conducere a Gărzii, s-a soldat în unanimitate cu condamnarea celor trei autori şi cu achitarea tuturor liderilor, neimputându-li-se vreo legătură cu asasinatul de la Sinaia. Codreanu a continuat să-şi promoveze legal ideile prin Partidul "Totul pentru Ţară", înfiinţat în 1935 şi dizolvat în februarie 1938, odată cu instaurarea primei dictaturi din România modernă, cea a regelui Carol II. Din acest moment, persecuţiile guvernului se înteţesc. Răzbunarea nu întârzie şi, în aprilie 1938, şeful Mişcării Legionare este condamnat într-un proces-mascaradă dictat de Carol II, în lipsa celor mai elementare probe, la 10 ani muncă silnică. Din ordinul aceluiaşi Carol II şi primului ministru Armand Călinescu, Căpitanul este ucis în noaptea de 29-30 noiembrie 1938, împreună cu alte treisprezece căpetenii legionare, în pădurea Tâncăbeşti, prin ştrangularea cu frânghii a victimelor legate de mâini şi de picioare. Trupurile aduse la Închisoarea Jilava vor fi îngropate nu înainte de a se vărsa peste ele acid sulfuric, în final turnându-se 12 vagoane de ciment. (N. Nagy-Talavera)

Corneliu Codreanu ştia că va fi omorât şi a respins categoric

(continuare în pag. 14)

*Fotografie oferită de FAFDP-Suceava, din depozitul de carte şi presă interzisă, îngropat de **Virgil PROCOPOVICI** (dec. 2000) în 1941 şi dezgropat de foştii deţinuţi politici în 1999. Cel mai impresionant este că protagonistul a trecut prin toate anchetele de după 1948, fără să divulge locul ascunzătorii. Dumnezeu să-l odihnească în pace...*

PRECIZARE: Conţinutul şi imaginile acestui material au un caracter documentar. **Redacţia**

Vasile ROŞU
(Bucureşti)

Despre educaţia tineretului sătesc

Cel ce cunoaşte satul românesc, cel ce s-a născut şi a copilărit acolo, ştie că satul idealizat al sămănătoriştilor nu a existat niciodată în realitate. Iar satul real, pe care îl cunoaştem cei care am trăit în el, a păstrat prea puţin din ceea ce era. Toţi dorim să vedem renăscând cultura satului şi specificul său românesc.

Economia însă trebuie adusă la zi, adică la cerinţele economiei de piaţă. Trăim într-o lume capitalistă, dar trebuie să ne străduim să evităm ceea ce se numeşte capitalismul sălbatec. Adică societatea în care câştigul, profitul, este singurul scop, pentru a cărui realizare totul este permis.

Condiţiile necesare pentru a evita capitalismul sălbatec nu se pot realiza decât prin educaţie. Educaţia care are la bază munca cinstită, respectarea cuvântului dat, încrederea între oameni, unirea celor cu interese comune, dar şi cunoaşterea legilor pieţei, pot asigura rentabilitatea economiei rurale. Pot depăşi repulsia faţă de asociere pe care a generat-o colectivizarea. Fără maşini şi aplicarea cuceririlor ştiinţei nu se poate uşura munca şi dobândi rentabilitatea. În funcţie de condiţiile locale, asocierea poate fi de 5-6 gospodării sau de cooperaţie sătească. Înainte de război ni se dădea exemplul cooperaţiei daneze, a cărui scop era întărirea proprietăţii private, nu subminarea ei, ca în colectivismul impus de comunişti. Continuând cu economia de subzistenţă, ţăranii se vor îngloda în datorii şi, în cele din urmă, îşi vor pierde pământul, care va fi achiziţionat de noii îmbogăţiţi români dar şi străini. Mai ales dacă se va introduce impozitul agricol. Chiar fără acesta este în studiu asigurarea obligatorie a culturilor, menite să scutească statul de despăgubirea sinistraţilor

O gospodărie care nu poate vinde una-două vite mari sau câţiva porci, nu văd pe ce ar putea câştiga bani. Cerealele nu se vând bine, iar lucrările mecanizate costă mult.

Rolul pe care îl joacă azi banul, tendinţele de a-l câştiga repede şi cu cât mai puţină muncă, lipsa spiritului de iniţiativă, duc la paralizia economiei săteşti. Satul trebuie să devină rentabil pentru obştea lui, nu pentru doi, trei descurcăreţi.

Capitalismul poate fi şi altfel decât sălbatec, dacă este practicat de oameni care se respectă între ei şi trăiesc efectiv în spiritul legii lui Hristos. Biserica poate face mult pentru restabilirea încrederii în oameni. Preotul însuşi, slujitor al celor sfinte, poate fi şi un îndrumător în viaţa practică. Un "Popa Tanda" modern este de dorit în fiecare sat. Căci preocupările economice nu sunt de condamnat cât timp se menţin ca mijloc şi nu ca scop.

Conlucrarea dintre preot, învăţători şi alţi intelectuali ai satului, colaborarea acestora cu un nucleu de săteni, în special tineri, ...

Având grijă să se ferească de influenţele politicianiste ale unor parveniţi care urmăresc interese meschine. Numai cei ce pun pe primul plan interesele obştii merită încrederea ei. Cartea bună, presa creştină şi naţionalistă trebuie să pătrundă în sat, să obişnuiască oamenii să gândească cu capul lor, să nu se lase manipulaţi de mass-media, adesea străină de sufletul şi năzuinţele româneşti.

Prin presă şi televiziune oamenii trebuie să-şi lărgească orizontul cunoaşterii, să cunoască alte popoare şi culturi, dar şi să-şi cinstească valorile proprii. Să refuze aspectele nesănătoase cu care aceste mijloace de comunicare ne intoxică şi să înveţe cum nu trebuie să fie. Ne place să-i vedem pe fiii noştri violenţi, drogaţi sau visând la plecare în străinătate, nu întotdeauna pentru muncă? Sau fetele noastre despuiate şi neruşinate?

Bunul simţ pe care Dumnezeu l-a sădit în om, îi arată ce trebuie să reţină şi ce să refuze.

Pe măsura dezvoltării economice, satul trebuie să reînnoade legăturile cu vechea tradiţie. Dacă portul hainelor din comerţ este mai practic la muncă, ce frumos este la sărbători portul strămoşesc! Hora, aproape uitată, este înecată de discotecile de noapte, generatoare de promiscuitate şi delicvenţe. Oare tam-tam-urile africane sunt mai aproape de sufletul românesc decât melodiile noastre vechi?

Să luam de la alte popoare şi culturi ce este bun şi frumos, dar să refuzăm ce este împotriva firii şi sufletului nostru. Tinerii ce simt româneşte trebuie să se unească pentru a trezi la viaţă satul şi prin el neamul.

Aşa cum bisericile bucovinene sau maramureşene sunt unice în cultura lumii, satul românesc renăscut, păstrându-şi specificul, dar la nivelul vremurilor actuale, poate deveni prin strădania celor mai buni fii ai săi, una din mândriile Europei de mâine.

Prof. Simion GIURGECA
(Timişoara)

Caracterul, noţiune şi conţinut

Prin noţiunea de caracter se înţelege modul de afi al unei persoane deosebită de altă persoană prin calităţile bune sau rele de care ea se foloseşte şi le aplică cu fermitate în activitatea sa în toate împrejurările şi în toate condiţiile în acer trăieşte.

Caracterul poate să ne apară uneori diferit de la expresia (de bine) "are caracter", la expresia peiorativă "n-are caracter", iar conţinutul lui poate fi subiectiv., după concepţia despre principiile morale sau interesele interpretatorului. În fond, nu există om fără caracter, şi nu numai atât: între personalitatea omului şi valoarea caracterului său există totodată şi un raport paralel direct proporţional.

Cu late cuvinte, unde nu există caracter(în sensul rău), nu există nici personalitate, şi invers, unde există personalitate, există şi caracter(în sensul bun).

Caracterul se cunoaşte după manifestările comportamentale, nu atât ale respectului civilizator, de multe ori formal, cât ale bunului simţ, şi ale omeniei; ale voinţei, moralei şi corectitudinii omului educat sau needucat, în familie ori în societate.

Caracterul poate fi observat şi dedus nu după nivelul de trai al cetăţenilor unui stat, sărac sau bogat, fie el chiar şi civilizat, şi nici după cultura lor sau existenţa unei elite conducătoare într-o societate oarecare, ci după înţelegerea ce există între oameni în relaţiile şi atitudinea lor faţă de orice faptă pe care el, omul, o promovează şi o are în activitatea lui de fiecare zi.

A fi de caracter înseamnă să-ţi respecţi promisiunile la timp, să fii punctual cu tine însuţi, dar şi în relaţiile sociale; să-ţi păstrezi demnitatea, să nu bârfeşti, să nu vorbeşti de rău defăimând, ideile şi faptele altora, indiferent dacă eşti sau nu de aceeaşi părere. Să te poţi sacrifica pentru promovarea adevărului şi salvarea de la rău, de la imoral, de la orice faptă care degenerează fiinţa umană.

Omul de caracter este respectuos, prietenos, plăcut, la vorbă; el nu-şi încalcă niciodată cuvântul, este moral. Caracterul se cunoaşte şi după duioşia vorbei, după tonul şi nuanţele sonore, după preocupările persoanei, după mersul, îmbrăcămintea, sobrietatea şi orice manifestare voluntară sau involuntară, condiţionată şi necondiţionată.

A fi de caracter nu înseamnă neapărat să ai o cultură, superioară deosebită, ci să cunoşti măsura lucrurilor, să fii prevăzător în tot ceea ce faci. Caracterul influenţează relaţiile dintre oameni determinând o desfăşurare armonioasă, manierată şi rodnică.

A fi de caracter înseamnă să fii consecvent; să-ţi onorezi cuvântul prin respectarea promisiunilor, să fii prevăzător, să nu te angajezi superficial şi nerealizabil. Omul de caracter se impune prin concepţia lui morală, reală, concretă; prin nobleţea, generozitatea şi modul de realizare a faptelor sale, totdeauna folositoare societăţii.

Omul de caracter este preţuit şi respectat prin sobrietatea sa, prin nobleţea sufletească şi calităţile sale pe care le realizează împreună cu toţi cei dornici de o viaţă plină de bunătate şi generoasă dăruire.

Partidul Pentru Patrie în baza idealurilor creştine şi a idealurilor neamului românesc, caută să formeze membrilor săi acest caracter şi personalitate: "Omul nou", capabil să devină elită jertfelnică în viitorul societăţii româneşti care se conturează tot mai necesar spre crearea unei lumi mai bune, mai morale, dominată de libertate, cinste, muncă, corectitudine, de frăţie, dreptate, dragoste şi iubire adevărată, prin pacea şi binecuvântarea lui Dumnezeu la începutul mult aşteptat al acestui mileniu.

COMUNICAT

Partidul "PENTRU PATRIE", fondat de foşti deţinuţi politici, veterani de război şi luptători în munţi, aprobă cu satisfacţie invitarea României de integrare în NATO.

Membrii acestui partid înţeleg să sprijine în continuare, fără rezerve, lupta popoarelor pentru libertate şi apărarea valorilor morale.

CONSILIUL DIRECTOR
AL PARTIDULUI "PENTRU PATRIE"

Flora N. CRĂCEA

Balada Anei Meşterului Manole

"Manole, Manole, meştere Manole
Zidul rău mă strânge
trupşorul îmi plânge"
Pe obraz îmi curg şiroaie lacrimile,
peste ziduri laptele
peste tencuială sângele...

Zidul rău mă strânge, Manole,
dar ţi-am jurat ascultare
precum tu ai jurat în faţa neamului
că vei zidi un templu
ca soarele sfânt de pe cer.

Manole, Manole, zidul mă srtânge
Dar nu-mi pare rău de viaţa mea în floare,
mai devreme sau mai târziu
toţi suntem obligaţi cu o moarte
şi cu o răstignire,
ferice de aleşii lui Dumnezeu!

Nu-mi pare rău, Manole
de dulceaţa mângâierilor tale,
care îmi încălzeau sufletul.
Îmi pare rău doar atât, că nu ştiu,
cine va creşte nevolnicul nostru prunc,
pe care l-am iubit atât!
Plânsul lui ajunge până la mine
Şi îmi sfâşie inima!

Nu ştiu dacă ortacii tăi
Vor avea milă de el şi iubire
Şi dacă îl vor creşte în credinţa ta
Şi în jertfa mea.

Ca bradul va trebui să crească
Drept şi semeţ
Şi să cânte în balade
Marele Salt al strămoşilor
Şi al părinţilor – al tău şi al meu
Care de bună voie şi-au pus
Tot ce au avut mai scump
La Temelia Măreţei Zidiri.

HOTĂRÂRILE CONSILIULUI DIRECTOR AL P.P.P. DIN 26. 10. 2002

1. Se vor înainta comisiei de specialitate din Camera Deputaţilor propunerile Partidului "Pentru Patrie" de modificare şi completare a textului Constituţiei României.

Conţinutul acestui document va fi dat publicităţii.

2.Se va scoate o nouă ediţie a cărţii "Dosarul Mişcării Legionare".

Suma necesară plăţii avansului solicitat de tipografie va fi scoasă din Casieria Centrală a partidului, urmând ca pe măsura încasării contravalorii cărţilor, respectiva sumă să fie restituită.

3. Este delegat Dl. Sorin Olariu cu reorganizarea Filialei Sibiu, urmând ca la prima Adunare Generală a organizaţiei judeţene, când vor fi alese organele de conducere, să participe din cadrul Consiliului Politic Dl. Nicolae Purcărea.

4. Senatul Partidului "Pentru Patrie" este solicitat să se întrunească în următoarele 6 (şase) luni pentru a analiza activitatea desfăşurată de actualul Consiliu Politic, de la ultimul Congres până în prezent şi pentru a face recomandări privitoare la modul de abordare a problemelor pe viitor.

HOTĂRÂRILE CONSILIULUI DIRECTOR AL P.P.P. DIN 23.11.2002

1. Până la Crăciun fiecare Filială va transmite la Centru un raport care va cuprinde:
- activitatea Filialei din anul 2002;
- consideraţii privind linia pe care trebuie să o adopte Partidul "Pentru Patrie" în viitor;
- modul cum va fi reorganizată Filiala;
- nominalizarea persoanei însărcinată de Filială cu strângerea semnăturilor, persoană care va face parte din Biroul Naţional pentru reînscrierea P.P.P..

2. Mesajul elaborat de Filiala Cluj poate fi multiplicat şi difuzat.

3. Apelul Asociaţiei Foştilor Deţinuţi politici din Sibiu pentru colectare de fonduri destinate construcţiei casei monahale de la Aiud se va publica în revista "BUCIUMUL".

4. D-na Ioana DOBRESCU este delegată cu strângerea listelor de semnături pe ţară.

Şedinţa Senatului P.P.P. va avea loc în luna martie 2003, în aceeaşi zi cu cea a Consiliului Director.

5. Se vor elibera legitimaţii pentru redactorii revistei "BUCIUMUL".

6. Se aprobă decontarea biletelor de călătorie ale tinerilor ce vor veni la Centru pentru instruiri; acestora li se va asigura gratuit cazarea şi o masă caldă.

7. Se va da un comunicat aprobator referitor la intrarea României în NATO.

8. Viitoarea şedinţă a Consiliului Director va avea loc în ziua de 25 ianuarie 2003, ora 10,oo, în Sediul Central din Bucureşti, str, Veseliei nr. 21; Consiliul Politic se va întruni în acelaşi loc, în ziua de 24 ianuarie 2003, ora 19,oo.

Cuvânt despre adevărurile simple (continuare din pag. 12)

a trăit din plin un complex de inferioritate. Despărţind, cel mai adesea din ignoranţă, civilizaţia de cultură, exilând valorile în planul trecător al împărăţiei acestei lumi.

De ce oare occidentali deloc înapoiaţi vin în Apuseni, în Maramureş, în Bucovina şi în orice colţ de ţară unde conservă şi vitalizează urme ale unei civilizaţii ignorate de cei mai mulţi români? De bună seamă, "nu trag a sărăcie", cum se reproşează unora care nu s-au lepădat de ce e românesc de către conaţionali emancipaţi.

Oricât ne-am ticsi spaţiul interior şi exterior cu cele mai noi cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii, în colţul cel mai ascuns şi mai dureros al fiinţei noastre, rămâne un dor neştiut de noi înşine, de felul nostru de a fi în lume, de lumina şi căldura unei vetre româneşti, măcar în substitutele ei spirituale. Iar fiinţa nevinovată, lipsită de aceste coordonate înnăscute, dar anchilozate, va umple acel gol cu alte tentaţii. Ca un organism căruia în loc să i se administreze elementul ce-i lipseşte i se dă ceva care prin necompatibilitate devine nociv. Am constatat cu tristeţe că mi-a murit o floare. O pusesem –de nevoie- într-un loc cu pereţii acoperiţi de faianţă. Avea lumină, dar tânjea, şi încet, încet, o să moară...Oare omul e o fiinţă mai puţin sensibilă decât acea floare?

Aşa că dragi femei şi mame moderne, dacă mai aveţi vreme să vă încălziţi de dragostea celor de lângă voi, nu merită să vă preocupe atât de mult transformarea locului vostru într-un cavou de gresie. Pentru că timpul liber, această noţiune modernă şi stupidă, îl veţi investi în lectura unei reviste despre dragoste şi sex, ori uitându-vă la "De trei ori femeie" ori la altă emisiune care vă fură târziu în noaptea dinaintea unei liturghii uitate, cu lacrimi de telenovelă autohtonă şi zâmbete plătite... Nu zic, poate să fi câştigat ceva ... Dar un drăcuşor al "emancipării noastre", ştie prea bine că nimic nu e gratis... Aveţi grijă de colţul cel mai adânc din sufletul celor dragi... acela nu suportă gresie! Şi dacă veţi aprinde acolo o candelă, veţi vedea ce esenţiale sunt lucrurile simple... ce profundă e fiecare banalitate vitală... şi lumina feţei vostre va fi mai caldă decât sub nenumăratele straturi ale unui machiaj corect!

Iar aşezarea aceasta în lume şi într-un anumit fel de a fi o datorăm fiecare dintre noi acelei femei care ne încălzeşte sufletul când alergăm printr-o lume care a început să se răcească...Acea femeie, care aprinde un foc când ne e frig în lume, nu e alta decât Mama şi Mama Mamei fiecăruia dintre noi.

Reporter în calea Veacului (continuare din pag. 13)

toate propunerile de eliberare, implicit compromisurile presupuse de aceasta. (Fr. Veiga) Gestul său a fost urmat mistic de miile de camarazi care s-au jertfit ulterior, înţelegând vorbele şefului lor, că pentru Învierea Neamului Românesc "... se cere ca fii de ai lui să bată drumul pe care a mers Iisus Hristos, să li se pună în cap coroană de spini, să urce Golgota cu crucea în spate şi să se lase răstigniţi" (C. Z Codreanu, "Circulări şi manifeste", 1937)

În finalul acestor rânduri ne punem fireasca întrebare: de ce atâţia oameni care aveau cultul onoarei, al dragostei de neam şi ţară, al iubirii aproapelui, au fost ucişi cu atâta bestialitate în închisori ori în alte împrejurări (am înregistrat recent în Bacău şi Neamţ cazurile unor legionari ucişi, peste ani comuniştii încetăţenind ideea că legionarii au făcut victime în locul respectiv). Ne mai putem întreba, oare este o atât de mare greşeală să crezi în Mântuirea Neamului tău în numele Mântuitorului Hristos? Sunt întrebări pe care avem datoria să ni le punem, pentru a şti ce îi aşteaptă pe copiii noştri. Căci orice om, care aparţine - încă - unui Neam (şi vrând-nevrând, toţi aparţinem, neamul incluzând şi toate sufletele şi mormintele strămoşilor, şi pe toţi cei care se vor naşte români), trebuie să-şi pună această întrebare a Revoluţiei, a adevăratei revoluţii, interioare: "Care este Adevărul?"

Şi în 1989 s-a vrut Adevărul. Ni s-au oferit informaţii, date, şi "adevăruri". Poate ar trebui să înţelegem că numai Dumnezeu ne poate oferi puterea de a discerne, nicidecum "o putere sau alta". Şi va trebui atunci să înţelegem datoria pe care o avem faţă de cei dinaintea noastră şi marea responsabilitate faţă de cei de după noi. Mai avem încă vreme, sau ..."timpul nu mai are răbdare" şi vom fi obligaţi să ne umplem gura, murind sufleteşte, cu "adevăruri" făcute în numele... Căci "celălalt " are un nume pe care românul nu-l rosteşte.

Afişul aniversar mai răsare enigmatic printre anii de campanii electorale, reclame ieftine, concerte de manele şi de jazz de pe zidurile Capitalei... Mărturii ale preocupărilor unei societăţi în derută, în care individul, din ce în ce mai izolat, nu mai vrea decât să trăiască bine sau tot mai bine, sau... să supravieţuiască. Unii continuă să denigreze, alţii dezvăluie martiriul. Dar peste toate, limpede ca un cer spălat de lacrimi, stă Adevărul.

Buciumul

Editor:
Partidul PENTRU PATRIE
Preşedinte de onoare:
Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ
Redactor şef:
Florin DOBRESCU
Redactor adjunct:
Ioana MAZILU
Colegiul de redacţie:
Ciprian ZAMFIR, Adrian LUPESCU, Mihai S. DERDENA, Sile IORDACHE, Cătălin MAGHIAR, Aurelian GUŢĂ, Adrian SANDU
Tehnoredactare:
Petre AGHINII, Mihai MAZILU
Corespondenţă:
Partidul Pentru Patrie, Strada Veseliei nr.21, Sector 5, (cu menţiunea « pentru Mihai MAZILU »), tel. 092.749.249
Tiparul:
Elisavaros, tel. 223.84.60
ISSN: 1583-1736

PRECIZARE

Revista "Buciumul" se pronunţă împotriva intoleranţei, discriminărilor rasiale, confesionale sau de clasă, ca şi contra oricăror acţiuni violente, îndreptate împotriva statului de drept, legilor ţării şi drepturilor fundamentale ale omului şi naţiunilor.

Înţelegem să acţionăm întotdeauna respectând legile ţării, ale onoarei şi credinţei strămoşeşti.

NOTĂ:

Opiniile şi ideile cuprinse în articole şi orice fel de materiale aparţin autorilor şi îi angajează numai pe aceştia.

Redacţia înţelege să îşi păstreze distanţa faţă de ele.

Rugăm pe colaboratorii noştri să ne trimită materialele spre publicare cel târziu până la data de 15 a fiecărei luni.

La cerere, manuscrisele nepublicate se pot returna.